

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Indhold

I Meddelelser

.....

II Forberedende retsakter

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om »udkast til Rådets direktiv om begrænsning af støj fra helikoptere«	1
Udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om tilrettelæggelse af en undersøgelse af landbrugsbedriftenes struktur i 1983«	3
Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om anmeldelse af dyresygdomme inden for Fællesskabet«	4
Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om sundhedsmæssige problemer med restkoncentrationer af antibiotika i fersk kød, der er af fællesskabsoprindelse«	5
Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 71/118/EØF om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød«	7
Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 77/391/EØF og om indførelse af en supplerende fællesskabsaktion med henblik på udryddelse af brucellose, tuberkulose og leukose hos kvæg«	8
Udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1119/78 om fastsættelse af særforanstaltninger for ærter og bønner, herunder hestebønner, til foderbrug«	9
Udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om iværksættelse af en særlig foranstaltning med henblik på forbedring af boligforholdene i Nordirland i forbindelse med en integreret foranstaltning i Belfast«	9
Udtalelse om »samordning af beskæftigelsespolitiske foranstaltninger«	12

Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 79/279/EØF om samordning af betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs og direktiv 80/390/EØF om samordning af kravene ved udarbejdelse af, kontrol med og udsendelse af det prospekt, der skal offentliggøres med henblik på optagelse af værdipapirer til officiel notering på en fondsbørs«	16
Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv vedrørende bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber«	17
Udtalelse om EF-Kommissionens 10. beretning om konkurrencepolitikken (beretning udgivet i tilslutning til »Fjortende almindelige beretning om De europæiske Fællesskabers virksomhed i 1980«)	23
Udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2511/69 om særlig foranstaltninger til forbedring af produktion og afsætning af citrusfrugter produceret i Fællesskabet«	29
Udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 337/79 om den fælles markedsordning for vin«	31
Udtalelse om	
— »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1035/72 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager for så vidt angår producentorganisationer	
— »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1035/72 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager«	34
Udtalelse om	
— »forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 71/118/EØF om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød for så vidt angår de personer, der er ansvarlige for udøvelsen af sundhedsundersøgelser-, tilsyns- og kontrolvirksomhed	
— »forslag til Rådets direktiv om kvalifikationer hos de personer, der er ansvarlige for udøvelsen af den i direktiv 77/99/EØF om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med kødprodukter inden for Fællesskabet fastsatte sundhedsundersøgelser-, tilsyns- og kontrolvirksomhed«	39
Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om syvende ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater«	42

II

(Forberedende retsakter)

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

Udtalelse om »udkast til Rådets direktiv om begrænsning af støj fra helikoptere«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 275 af 27. oktober 1981, side 2.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 21. oktober 1981, i medfør af artikel 198 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 198,

under henvisning til anmodning af 21. oktober 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Udvalgets udtalelse om »udkast til Rådets direktiv om begrænsning af støj fra helikoptere«,

under henvisning til beslutning truffet af Udvalgets præsidium den 27. oktober 1981 om at pålægge afdelingen for miljøbeskyttelse, sundhedsvæsen og forbrug at udarbejde udtalelse om udkastet,

under henvisning til afdelingens forhandlinger på det 67. møde, den 2. februar 1982,

under henvisning til Udvalgets udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om begrænsning af støj fra subsoniske luftfartøjer«⁽¹⁾ og udtalelsen om »forslag til Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 80/51/EØF af 20. december 1979 om begrænsning af støj fra subsoniske luftfartøjer«⁽²⁾,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, Léon Bernaert, og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling, den 24. og 25. februar 1982, mødet den 24. februar –

énstemmigt

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. Foreliggende direktivudkast er et led i miljøhandlingsprogrammet, hvor det findes særlig påkrævet at nedsætte støjen fra luftfartøjer. Rådet har udstedt et direktiv (80/51/EØF) om begrænsning af støjemissionen fra subsoniske luftfartøjer (jet- og propeldrevne); Kommissionen har fremlagt ændringsforslag hertil, som udvalget afgav udtalelse om i november 1981.

Både foreliggende direktivudkast og direktiv 80/51/EØF gælder kun for civile luftfartøjer.

2. Selv om principperne bag de generelle støjcertificeringsbestemmelser for helikoptere og fly ligner hinanden, har Kommissionen ikke fundet det hensigtsmæssigt at optage helikopterbestemmelserne i direktivet om fly, bl.a. på grund af forskellene mellem fly og helikoptere, den forventede udvikling i støjnormerne for helikoptere

⁽¹⁾ EFT nr. C 299 af 18. 12. 1976.

⁽²⁾ EFT nr. C 348 af 31. 12. 1981, s. 3.

og den komplicerede forvaltning, som dette ville have afstedkommet.

3. Som tilfældet var med fly, foreslår Kommissionen at lade EFs regler følge Organisationen for international civil Luftfarts, ICAO. Sigtet er at forebygge støjgener ved at påbyde medlemsstaterne ensartede og bindende støjnormer og at undgå økonomisk fordrejning EF-landene imellem. Nogle EF-lande har nemlig allerede meddelt, at de agter at optage normerne i deres lovgivning, hvilket kunne afføde samhandelshindringer, dersom der ikke fandtes et direktiv.

4. Udvalget tager ad notam, at ICAO-konventionen indeholder mindstenormer, som først bliver bindende, når de er optaget i national lovgivning. De 149 ICAO-lande kan ifølge konventionens artikel 38 dispensere fra normerne, når blot forskellene mellem nationale og ICAO-normer meddeles ICAO (f.eks.: strengere eller mildere normer, kortere eller længere frister osv.).

5. Udvalget bemærker ligeledes, at de ICAO-normer, som trådte i kraft 26. november 1981, gælder for helikoptere, hvis prototype er lavet efter 1. januar 1980. Først fra 1. januar 1985 gælder normerne for udgaver, der bygger på eksisterende typer. Der påtænkes ikke i øjeblikket særregler for helikoptere under fremstilling.

6. Udvalget skal undlade en værdidom over ICAO-normernes tekniske berettigelse, men gør Kommissionen opmærksom på, at der i internationale forhandlinger må tages hensyn til »gensidighedsaspektet«, når bindende normer fastsættes. Hverken helikopterindustrien eller brugerne i EF kan gå med til strenge, bindende forskrifter, som fordyrer fremstilling og brug

klækkeligt, hvis andre landes industri og brugere ikke pålægges samme byrder. Risikoen for international konkurrencefordrejning er uafvendelig, medmindre Kommissionen er på vagt og træffer egnede beslutninger.

7. Der foreligger ikke i øjeblikket alle de oplysninger, som skal muliggøre en fuldstændig vurdering af den økonomiske virkning, som normernes vedtagelse vil få, især for nydesignede helikoptere.

8. Efter ovenstående betragtninger godkender Udvalget kommissionsforslagets mål og opfordrer til agtpågivenhed over for helikopteres indflydelse på miljøet; dog henstiller det, at tidspunktet for gennemførelsen af de i direktivforslaget omhandlede normer udskydes så længe, at direktivet kommer til at ligge på linje med udviklingen i den teknologiske viden og EF-industriens økonomiske muligheder, set i forhold til tredjelandeindustriens.

9. Kommissionen foreslår som i direktivforslaget om fly, at der nedsættes et ad hoc-udvalg for helikopterdirektivets tilpasning til den tekniske udvikling. Rådet fulgte imidlertid ikke Kommissionen i flydirektivet. Alligevel skønner Kommissionen, at et sådant udvalg er særlig påkrævet, når der er tale om helikoptere, fordi helikopterstøjnormerne er af ganske ny dato og må ventes at undergå hastige ændringer, så der kan tages større tekniske, økonomiske og miljømæssige hensyn.

Udvalget noterer sig Kommissionens stillingtagen, som det finder relevant, men opfordrer indtrængende denne til at drage omsorg for, at ad hoc-udvalget er opmærksom på de økonomiske konsekvenser af dets beslutninger.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om tilrettelæggelse af en undersøgelse af landbrugsbedrifternes struktur i 1983«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 314 af 3. december 1981, side 4.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 7. december 1981, i medfør af artikel 43 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,

under henvisning til anmodning af 7. december 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Udvalgets udtalelse om »forslag tils Rådets forordning (EØF) om tilrettelæggelse af en undersøgelse af landbrugsbedrifternes struktur i 1983«,

under henvisning til beslutning truffet af dets præsidium den 14. december 1981 om at pålægge landbrugsafdelingen at udarbejde udtalelse om forslaget,

under henvisning til udtalelse vedtaget af landbrugsafdelingen på mødet den 4. og 5. februar 1982, mødet den 5. februar,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, Rainero, og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 24. februar –

énstemmigt

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. Udvalget udtrykker tilfredshed med Kommissionens forslag om en harmoniseret undersøgelse af EF-landbrugsbedrifternes struktur; sigtet er at afhjælpe den foruroligende mangel på viden om de faktiske forhold og om produktions- og beskæftigelsestendenser inden for de ti EF-landes landbrug samt især om behovene i forbindelse med den fælles landbrugspolitik.

2. Det fastslås, at det også påbydes Italien at gennemføre undersøgelsen for at indvinde forsinkelsen i forhold til den undersøgelse, som de øvrige EF-lande foretog i 1979/80.

3. Hvad angår den undersøgelse, der er planlagt for 1985, skal Udvalget anmode Kommissionen om allerede nu at begynde at overveje, om ikke det var hensigtsmæssigt at udvide undersøgelsesområdet, således at der åbner sig bredere forskningsmuligheder.

Udvalget forbeholder sig retten til at tage dette spørgsmål op til nærmere behandling, således at det kan fremsætte passende kommentarer over for Kommissionen og Rådet, når tiden er inde dertil.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om anmeldelse af dyresygdomme inden for Fællesskabet«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er endnu ikke offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 5. oktober 1981, i medfør af artikel 43 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,

under henvisning til anmodning af 5. oktober 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om anmeldelse af dyresygdomme inden for Fællesskabet«,

under henvisning til beslutning truffet af dets præsidium den 27. oktober 1981 om at pålægge landbrugsafdelingen at forberede Udvalgets arbejde med dette spørgsmål,

under henvisning til udtalelse vedtaget af landbrugsafdelingen på mødet den 4. og 5. februar 1982, mødet den 4. februar,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, Wick,

under henvisning til sit tidligere arbejde på området, og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 24. februar –

énstemmigt

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

Udvalget udtrykker tilfredshed med Kommissionens forslag, hvori der fastsættes nærmere regler for, hvor ofte der skal gives meddelelse, såfremt dyresygdomme opstår på eller forsvinder fra medlemsstaternes område, samt hvilke oplysninger meddelelserne skal indeholde; samtidig fremsætter det dog følgende bemærkninger:

1. Generelle bemærkninger

1.1. Udvalget henviser til de principielle bemærkninger i udtalelsen om »forslag til Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 72/462/EØF om sundheds-

mæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg og svin samt fersk kød fra tredjelande«⁽¹⁾.

Det skønner, at ovennævnte kommissionsforslag vil kunne bidrage til en yderligere liberalisering af handelen og samtidig forbedre dyresygdomsbekæmpelsen i EF.

1.2. Udvalget udtrykker tilfredshed med, at en medlemsstat i henhold til direktivforslaget skal give hver enkelt af de øvrige medlemsstater samt Kommissionen hurtig og præcis underretning, såfremt bestemte dyresygdomme opstår på eller forsvinder fra dens område, idet dyresygdommene udgør en trussel mod EFs dyrebestand, specielt fordi den stadigt voksende samhandel øger smitterisikoen.

1.3. Udvalget finder det nødvendigt, at der fastsættes præcise detailforskrifter for, hvordan meddelelserne skal formes, hvordan de skal gives, og hvilke sygdomme de skal omfatte, samt at der udarbejdes regelmæssige prognoser over udviklingen i dyresygdommene i de enkelte medlemsstater.

2. Særlige bemærkninger

2.1. Artikel 3

Udvalget går ud fra, at den i artikel 3 fastsatte frist på 24 timer regnes fra det tidspunkt, hvor sygdommens første udbrud konstateres (endelig diagnose).

Reglen om, at også sygdommens forsvinden, henholdsvis ophævelse af restriktioner i forbindelse med sidste udbrud af sygdommen skal meddeles inden for 24 timer, bliver af Udvalget betragtet som et udtryk for ønsket om så hurtigt som muligt påny at få fjernet handelshindringerne.

2.2. Artikel 7

Udvalget finder det påkrævet, at der fastsættes en rimelig frist for direktivets ikrafttræden.

⁽¹⁾ EFT nr. C 64 af 15. 3. 1982, s. 18.

2.3. Bilag A

a) Ordene »Katarrhalfieber der Schafe« erstattes i den tyske udgave med »Blauzungenkrankheit (blue tongue)« (ingen ændring på dansk). Forslaget kan begrundes med, at den pågældende sygdom ikke kun optræder hos får, men også hos kvæg, og at den

foreslåede betegnelse er i overensstemmelse med veterinærmæssig sprogbrug.

b) Ordene »Bläschenausschlag des Schweins« erstattes i den tyske udgave med »Vesikuläre Schweinekrankheit« (ingen ændring på dansk). Forslaget kan begrundes med et ønske om at anvende samme formulering som i direktiv 80/1098/EØF.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om sundhedsmæssige problemer med restkoncentrationer af antibiotika i fersk kød, der er af fællesskabsoprindelse«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 251 af 1. oktober 1981, side 7.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 5. oktober 1981, i medfør af artikel 43 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,

under henvisning til anmodning af 5. oktober 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om sundhedsmæssige problemer med restkoncentrationer af antibiotika i fersk kød, der er af fællesskabsoprindelse«,

under henvisning til beslutning truffet af dets præsidium den 27. oktober 1981 om at pålægge landbrugsafdelingen at forberede Udvalgets arbejde med dette spørgsmål,

under henvisning til udtalelse vedtaget af landbrugsafdelingen på mødet den 4. og 5. februar 1982, mødet den 4. februar,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, Jaschick,

under henvisning til sit tidligere arbejde på området, og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 25. februar –

med 78 stemmer for, mens 2 undlod at stemme,

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. Generelle bemærkninger

1.1. Skønt Udvalget ville foretrække, at alle spørgsmål vedrørende restkoncentrationer blev behandlet i et samlet direktiv, er problemerne på dette område så presserende, at det må udtrykke tilfredshed med det foreliggende direktivforslag, selv om den har en række bemærkninger at knytte hertil. Under alle omstændigheder anerkender Udvalget Kommissionens forsøg på med dette forslag at fjerne endnu eksisterende handelshindringer.

1.2. Da så vidt muligt alle antimikrobielle stoffer bør være omfattet af direktivet, bør der foretages en mere præcis angivelse af såvel de relevante antibiotika som kemoterapeutika med antimikrobiel virkning.

1.3. Udvalget er af den opfattelse, at der må fastsættes bestemte, obligatoriske undersøgelsesmetoder til kontrol med antimikrobielle stoffers tilstedeværelse. Først når disse undersøgelsesmetoder foreligger, kan der tages stilling til bestemmelsernes effektivitet og de med kontrollen forbundne omkostninger. Der henstilles indtrængende til Kommissionen, at den snarest muligt fremlægger

forslag herom. Udvalget mener, at der bør foreligge én bestemt undersøgelsesmetode før direktivets ikrafttræden.

1.4. Generelt er Udvalget bekymret for, at tendensen til først og fremmest at anvende stoffer, for hvilke der endnu ikke findes fuldt pålidelige analysemetoder, skal blive yderligere skærpet med ikrafttrædelsen af direktivforslaget. Set på denne baggrund må direktivforslaget formodes at få en relativt beskeden virkning.

2. Særlige bemærkninger

2.1. Artikel 1

Fraværet af restkoncentrationer skal ses i sammenhæng med den alment og obligatorisk gældende analysemetode, som skal fastsættes senere, samt med den tilladte tolerancegrænse, der samtidig skal fastlægges.

Udvalget er klar over, at totalt fravær af restkoncentrationer er en umulighed i strengt videnskabelig forstand.

2.2. Artikel 2

Kemoterapeutika med antibakteriel virkning bør udtrykkeligt nævnes under a).

2.3. Artikel 4, stk. 2, pkt. 2

Udvalget foreslår, at ordene »besætninger eller« udgår.

2.4. Artikel 4, stk. 2, pkt. 3

Slagtning til konsum bør være forbudt, indtil man på basis af mindstetilbageholdelsestiden for det pågældende

lægemiddel kan gå ud fra, at restkoncentrationer heraf ikke længere forekommer.

2.5. Artikel 4, stk. 2, pkt. 4

Udvalget foreslår ordene »eller besætninger« slettet.

2.6. Artikel 5, stk. 1

Udvalget påpeger, at det slagtede dyr i visse tilfælde kan tænkes tilbageholdt i op til en uge, hvilket forringer kødets kvalitet og får uheldige økonomiske konsekvenser for ejeren. Der bør gives meddelelse om undersøgelsens udfald så hurtigt som muligt, hvilket normalt vil sige inden 3 – 4 hverdage.

2.7. Artikel 7, 1. afsnit

Udvalget opkaster den mulighed, at omkostningerne i forbindelse med undersøgelsen af prøver for restkoncentrationer af antibiotika og kemoterapeutika eventuelt afholdes af det offentlige som led i beskyttelsen af befolkningens sundhed.

2.8. Artikel 7, 2. afsnit

Udvalget kan helt tilslutte sig den her fastsatte ordning, men ønsker også i denne sammenhæng oplyst, hvor store omkostningerne vil blive.

2.9. Undersøgelsesfrekvensen (Bilag I)

På baggrund af de videnskabelige erfaringer og de regler, som allerede er gældende i en række medlemsstater, skal Udvalget anmode Kommissionen om at vurdere, om ikke den i bilag I fastsatte undersøgelsesfrekvens kan sættes ned, uden at det går ud over gennemførelsen af direktivets målsætninger.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

BILAG

til Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse

FORKASTEDE ÆNDRINGSFORSLAG

Følgende ændringsforslag, som var indgivet i overensstemmelse med forretningsordenen, blev forkastet under debatten:

Punkt 2.9.

Punkt 2.9. læses således:

»På baggrund af de videnskabelige erfaringer og de regler, som allerede er gældende i en række medlemsstater, går Udvalget ind for, at den i bilag I fastsatte undersøgelsesfrekvens sættes ned, uden at det går ud over gennemførelsen af direktivets målsætninger«.

Resultatet af afstemningen

15 stemte for, 60 stemte imod, 9 undlod at stemme.

Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 71/118/EØF om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 252 af 2. oktober 1981, side 11.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 5. oktober 1981, i medfør af artikel 43 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43, under henvisning til anmodning af 5. oktober 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 71/118/EØF om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød«,

under henvisning til beslutning truffet af dets præsidium den 27. oktober 1981 om at pålægge landbrugsafdelingen at forberede Udvalgets arbejde med dette spørgsmål,

under henvisning til udtalelse vedtaget af landbrugsafdelingen på mødet den 4. og 5. februar 1982, mødet den 4. februar,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, Jaschick,

under henvisning til sit tidligere arbejde på området, og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 24. februar, –

enstemmigt

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. Udvalget udtrykker tilfredshed med det foreliggen-

de direktivforslag, men skal dog fremsætte følgende bemærkninger.

2. Direktivforslaget bør indarbejdes i direktiv 71/118/EØF, således at hygiejnebetingelserne i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød behandles i ét samlet direktiv.

3. Udvalget fastslår, at den ensartede gennemførelse af mikrobiologisk kontrol i samtlige medlemslande skulle betyde en bedre forbrugerbeskyttelse. Det må imidlertid tilstræbes, at den mikrobiologiske kontrol sker på grundlag af bindende og ensartede procedurer i EF, der forudsætter et mindstemål af stikprøver. Denne ordning skal have til formål at hindre, at forskelle i kravene med hensyn til stikprøveudtagning giver anledning til konkurrenceforvridning. Endvidere bør der overvejes en ensartet procedure for omkostningsfordelingen.

4. Udvalget tager til efterretning, at den foreslåede mikrobiologiske kontrol kun skal bruges til efterprøvning af de generelle hygiejneforhold på virksomhederne, og at den ikke må danne grundlag for beslaglæggelse af kød eller lukning af virksomheder. Bestemmelserne herom er fastsat i grunddirektivet.

5. Udvalget understreger, at nødvendigheden af, at der ikke går arbejdspladser tabt, og at der ikke lægges hindringer i vejen for den tekniske udvikling, ikke må forsinke gennemførelsen af hygiejnebestemmelserne, som afdelingen anser for at være af afgørende betydning for hele veterinærsektoren.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 77/391/EØF og om indførelse af en supplerende fællesskabsaktion med henblik på udryddelse af brucellose, tuberkulose og leukose hos kvæg«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 289 af 11. november 1981, side 4.

A. UDTALESENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 5. november 1981, i medfør af artikel 43 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,

under henvisning til anmodning af 5. november 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 77/391/EØF og om indførelse af en supplerende fællesskabsaktion med henblik på udryddelse af brucellose, tuberkulose og leukose hos kvæg«,

under henvisning til beslutning truffet af dets præsidium den 24. november 1981 om at pålægge landbrugsafdelingen at forberede Udvalgets arbejde med dette spørgsmål,

under henvisning til udtalelse vedtaget af landbrugsafdelingen på mødet den 4. og 5. februar 1982, mødet den 4. februar,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, Wick,

under henvisning til sit tidligere arbejde på området, og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 24. februar –

enstemmigt

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. Udvalget godkender forslaget til direktiv, hvortil den dog har følgende bemærkninger:
2. Kommissionens rapport til Rådet om gennemførelsen af planer for fremskyndet og intensiveret udryddelse

af brucellose og tuberkulose samt udryddelse af leukose hos kvæg er blevet taget til efterretning af Udvalget, som noterer sig, at det ikke på basis af direktiv 77/391/EØF er lykkedes at udrydde de nævnte kvægsygdomme inden for den fastsatte tre-årige tidsfrist.

3. Det fremgår af rapporten, at noglelemsstater gennemførelsesplaner har bevirket, at resultaterne varierer temmelig meget fra medlemsstat til medlemsstat og fra region til region i de enkelte medlemsstater. Det samlede resultat kan dog anses for tilfredsstillende.

4. Det hidtil opnåede resultat gør det imidlertid nødvendigt at videreføre de effektive udryddelsesforanstaltninger, så programmet snarest muligt kan få en tilfredsstillende afslutning.

5. Udvalget er midlertid ikke forvisset om, at den planlagte forlængelse med to år og de disponible finansieringsmidler kan sikre aktionen et heldigt udfald i samtlige medlemsstater.

6. Der skal i denne forbindelse gøres opmærksom på, at erstatningen for de nedslagtede dyr i nogle medlemslande er for ringe og derfor hindrer planernes gennemførelse. Det er derfor nødvendigt, at der ydes fuld økonomisk kompensation for disse dyr. Derudover må det påses, at erstatningen udbetales uden unødvendig opsættelse.

7. Endelig mener Udvalget, at en heldig gennemførelse af udryddelsesprogrammet også kræver effektive bestemmelser, efter hvilke 1) transport af syge eller sygdomsmistænkte dyr underkastes kontrol og kun må finde sted direkte til slagtning, 2) overførsel af sådanne dyr til andre besætninger forbydes og 3) der skal føres effektiv kontrol med de sygdomshygiejniske foranstaltninger, herunder desinfektion af specielt personale og materiel i smittede besætninger.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1119/78 om fastsættelse af særforanstaltninger for ærter og bønner, herunder hestebønner, til foderbrug«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 329 af 16. december 1981, side 12.

A. UDTALESENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 11. december 1981, i medfør af artikel 43 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,

under henvisning til anmodning af 11. december 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Udvalgets udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1119/78 om fastsættelse af særforanstaltninger for ærter og bønner, herunder hestebønner, til foderbrug«,

under henvisning til beslutning truffet af dets præsidium den 14. december 1981 om at pålægge landbrugsafdelingen af forberede Udvalgets arbejde med dette spørgsmål,

under henvisning til udtalelse vedtaget af landbrugsafdelingen på mødet den 4. og 5. februar 1982, mødet den 5. februar,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, Zinkin, og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 24. februar –

énstemigt

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. Udvalget godkender Kommissionens forslag. Det konstaterer, at Kommissionen agter at indføre en ordning med monetære justeringsbeløb. Hermed justeres den ydede støtte og således også den minimumspris, der betales til landbrugeren, under hensyntagen til forskellen imellem de grønne vekselkurser og vekselkurserne på markedet.

2. Udvalget anmoder Kommissionen om at overveje en ordning med månedlige justeringstillæg til den minimumspris, landbrugeren har krav på, og dermed også til støtten, således at det kan betale sig for landbrugeren at oplagre ærter og bønner i stedet for at afsætte den samlede produktion straks efter høsten.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. februar 1982.

Tomás ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om iværksættelse af en særlig foranstaltning med henblik på forbedring af boligforholdene i forbindelse med en integreret foranstaltning i Belfast«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. 346 af 31. december 1981, side 1.

A. UDTALESENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 3. december 1981, i medfør af artikel 198 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 198,

under henvisning til anmodning af 3. december 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Udvalgets udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om iværksættelse af en særlig foranstaltning med henblik på forbedring af boligforholdene i Nordirland i forbindelse med en integreret foranstaltning i Belfast«,

under henvisning til Europa-Parlamentets beslutning af 19. juni 1981 om »Fællesskabets og Nordirlands regionalpolitik«,

under henvisning til beslutning truffet af Udvalgets formand den 14. december 1981 om at pålægge afdelingen for regionaludvikling at udarbejde udtalelse om forslaget,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, Jean Bornard, og til forhandlingerne på afdelingens møde den 5. februar 1982,

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 25. februar, og

ud fra følgende betragtninger:

Nordirland, der er beliggende i Fællesskabets periferi, er præget af særligt alvorlige og vanskelige økonomiske og sociale problemer,

Fællesskabet har anerkendt disse vanskeligheder, og regionen nyder derfor en fortrinsstilling, men Fællesskabet kan og bør fortsætte og intensivere sine bestræbelser på konstruktivt at bidrage til løsningen af regionens vanskeligheder,

en boligaktion er en nødvendig forudsætning for en heldig gennemførelse af en integreret foranstaltning i Belfast og for den økonomiske og sociale udvikling i hele regionen –

enstemmigt

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

Udvalget godkender forslaget til forordning om iværksættelse af en særlig foranstaltning med henblik på forbedring af boligforholdene i Nordirland i forbindelse med en integreret foranstaltning i Belfast, med forbehold af følgende generelle og særlige bemærkninger.

I. Generelle bemærkninger

1. Udvalget udtrykker generelt tilfredshed med, at man er nået frem til en original løsning på problemet vedrørende Fællesskabets rolle i finansieringen af boligbyggeriet i Belfast. I forbindelse med Udvalgets studie over integrerede foranstaltninger havde det allerede efter at have udsendt en delegation til Nordirland kunnet konstatere, at ingen løsning, der tog sigte på fornyet opsving, ville være holdbar uden en kraftig indsats med henblik på en forbedring af boligforholdene for ca. 30 % af befolkningen. Iøvrigt havde Udvalget allerede, bl.a. i sin udtalelse fra juli 1981 om »Situationen inden for bygge- og anlægssektoren«, understreget, at Fællesskabet i høj grad havde forsømt boligbyggeriet, samt peget på behovet for økonomisk støtte til særlige pilotprojekter og -programmer inden for boligbyggeri og -sanering.

I Belfast kendetegnes boligkvarterne i centrum og i den østlige bydel ikke alene af gamle, sundhedsfarlige og delvis forfaldne boliger, men også af en meget høj arbejdsløshedsprocent (25 % af den mandlige befolkning), af overordentlige lave lønninger, af overbevolkning og megen sygdom og elendighed. Desuden er spædbørnsdødeligheden meget høj og antallet af handicappede meget stort.

Kommissionen bør derfor inden for rammerne af de integrerede foranstaltninger og ved hjælp af en særlig foranstaltning tage fat på den mest graverende side af problemet og kompensere for manglerne i Fællesskabets finansielle instrumenter, da der indtil nu ikke har været retshjemmel for at lade hverken Socialfonden eller Regionalfonden spille en aktiv rolle i dette spørgsmål. Udvalget understreger, at en øget indsats inden for boligbyggeriet vil have en positiv indvirkning på hele den økonomiske udvikling og vil reducere arbejdsløsheden.

2. Udvalget finder det ligeledes berettiget, at Kommissionen i sin begrundelse, i betragtningerne og i selve teksten lægger vægt på betydningen af komplementaritetsprincippet, det vil sige på kravet om, at Fællesskabets støtte skal være et supplement til de allerede bevilgede midler og ikke give anledning til en tilsvarende reduktion i disse. Den britiske regering har i øvrigt allerede givet udtryk for sin tilslutning til princippet om et »komplementært program«, og Udvalget insisterer på, at regeringen i det mindste fastholder indsatsen på det nuværende niveau.

3. Udvalget erkender, at det er meget vanskeligt at beregne, hvor stort et beløb der bør ydes i støtte til dækning af det store behov, men går ind for, at der øjeblikkeligt stilles 28 mio regningsenheder til fuld rådighed til fordel for boligbyggeriet i Belfast og beklager, at der på det endeligt vedtagne budget kun er afsat 16 mio regningsenheder til denne særlige foranstaltning inden for rammerne af de integrerede foranstaltninger. Udvalget

opfordrer budgetmyndigheden til at sætte beløbet op til det oprindeligt foreslåede.

Udvalget bør inden for rammerne af udtalelsen om de foreslåede ændringer til EFRU-forordningen undersøge muligheden for at supplere retsgrundlaget for integrerede foranstaltninger i artikel 29 ved i forordningen at præcisere, at der i budgettet bør optages en særlig budgetpost, ikke blot til studier og administrative omkostninger, men også til alle de nødvendige interventioner, der ikke er dækket af Fællesskabets finansielle instrumenter, (f.eks.: boliger).

II. Særlige bemærkninger

1. Artikel 1 sammenholdt med artikel 4 rejser et problem i forbindelse med fristerne. Hvis den første tranche skal tildeles i 1982, og hvis Kommissionen skal træffe afgørelse »i begyndelsen af 1982« om støttens størrelse på basis af oplysningerne i programmet, vil det måske være hensigtsmæssigt at præcisere i artikel 1, at det flerårige program skal fremlægges af Det forenede Kongerige »senest 30 dage efter den foreliggende forordnings ikrafttrædelse«. Dette krav er ikke for strengt, hvis man erindrer, at der allerede ud over et udviklingsprogram, udarbejdet på nationalt plan, foreligger et meget udførligt grundlæggende arbejdsprogram vedrørende den integrerede foranstaltning i Belfast.

2. Udvalget udtrykker tilfredshed med, at artikel 2 nævner de infrastrukturer, »der er snævert knyttet« til byggeriet. Det drejer sig i realiteten om dermed forbundne anlæg, som er umiddelbart nødvendige som f.eks. veje, vandtilførsel, el-installationer, etc.

Udvalget konstaterer, at det vil være påkrævet at påbegynde opførelsen af nye boliger, mens man fortsat yder støtte til modernisering af gamle boliger, da indbyggerne på grund af politiske og religiøse skillelinjer er dybt rodfæstet i visse kvarterer, og erfaringen har vist, at de nægter at lade sig flytte til et andet sted selv midlertidigt. Derfor kræver Udvalget, at moderniseringen af gamle bygninger – der er en løsning, som både principielt og for Belfasts vedkommende i særdeleshed er mindst lige så påkrævet som opførelse af nye boliger – ikke forsinkes eller nedskæres som følge af den foreslåede foranstaltning.

På denne baggrund peger Udvalget specielt på nødvendigheden af en indsats til fordel for de dårligst stillede befolkningsgrupper og de befolkningsgrupper, der er

koncentreret i de fattigste byzoner, som skal udvælges i nært samarbejde med de interesserede parter. Udvalget understreger betydningen af, at disse nye eller moderniserede boliger ved hjælp af en egnet huslejepolitik bliver opnåelige for de kategorier, der er bestemt til.

3. Udvalget har efter sit besøg i Belfast erkendt, at en heldig gennemførelse af en række foranstaltninger afhænger af en varig og effektiv indsats, der sigter mod genhusning af befolkningen. Det understreger derfor blandt andet nødvendigheden af at lade programmerne for boligbyggeri indgå i en større miljøforbedrende sammenhæng med støtte fra diverse fællesskabsinstrumenter. Det drejer sig specielt om:

- sundhedsvæsenets infrastrukturer med behandlingsmuligheder inden for specialerne postnatal medicin, pædiatri og genoptræning af handicappede;
- skoler og vuggestuer;
- sports- og fritidscentre, som måske forekommer sekundære, men som viser sig at være af stor betydning i et miljø som Belfast, hvor unge, der på grund af dagliglivets konfrontationer er i et modsætningsforhold til hinanden, kun har mulighed for at mødes sådanne steder;
- gadebelysningen bør specielt planlægges nøje og løbende vedligeholdes – i hele Belfast-området.

4. Artikel 5 fastsætter, at »udbetaling af forskud og restbeløb sker til den myndighed, der står for programmets gennemførelse«, uden at den pågældende myndighed er nævnt ved navn. Udvalget foreslår, at denne opgave i første omgang overdrages »Northern Ireland Housing Executive«, således at støtten ikke nødvendigvis begrænses til Belfast-området.

5. Hvad angår anvendelsen af de midler, som Fællesskabet kan yde til forbedring af boligforholdene, understreger Udvalget, at tilskud til offentlige organer til opførelse af sociale boliger ikke i sig selv kan opfylde målsætningen, der tilsigter en dynamisk politik for byggeri og beskæftigelse.

Udvalget opfordrer derfor til en overvejelse af andre anvendelsesmuligheder for fællesskabsmidlerne, som vil kunne udløse nogle impulsgivende kræfter – f.eks. i lighed med EKSFs lavtforrentede lån til EF-borgere, eller til selskaber, der iværksætter boligprogrammer til fordel for deres personale.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om »samordning af beskæftigelsespolitiske foranstaltninger«

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Udvalget besluttede på sin 182. plenarforsamling den 29. og 30. oktober 1980, på forslag fra sit præsidium at afgive en udtalelse om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til artikel 20, stk. 4, i Udvalgets forretningsorden,

under henvisning til beslutning truffet på plenarforsamlingen den 30. oktober 1980,

under henvisning til udtalelse udarbejdet af afdelingen for sociale anliggender den 14. januar 1982,

under henvisning til beretning aflagt af ordføreren, R. Vanni,

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 24. februar, og

ud fra følgende betragtninger:

Udvalget fremsatte den 1. april 1976 en udtalelse om »samordning af nationale virkemidler inden for beskæftigelsespolitikken«⁽¹⁾;

der er sket en problematisk udvikling i arbejdsmarkeds-situationen;

det er vigtigt, at der snarest gennemføres en EF-arbejdsmarkedspolitik;

de nationale arbejdsformidlingsorganer spiller en betydningsfuld rolle, og det er vigtigt, at deres virksomhed koordineres bedre på EF-plan –

med énstemmighed

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. Indledning

1.1. Vigtigheden af medlemsstaternes beskæftigelsespolitik og af et aktivt samarbejde mellem medlemsstaternes arbejdsmarkedsorganer fremgår klart af en lang række EF-dokumenter og -resolutioner. De beskæftigelsesmæssige virkninger af den økonomiske krise, som har ramt vore lande, nødvendiggør imidlertid en uopsættelig omsætning af de mange principerklæringer i konkret og modig handling af udformningen af en effektiv politik. I

så henseende har Det økonomiske og sociale Udvalg adskillige gange fremlagt konkrete forslag, både økonomiske og sociale.

1.2. I forskellige dokumenter og udtalelser udarbejdet af Fællesskabet finder man foruden en beskrivelse af beskæftigelseskrisens alvor i Fællesskabet derfor også et forsøg på at definere de foranstaltninger, som en effektiv arbejdsmarkedspolitik skal bestå af. Selv om f.eks. nogle af de retningslinjer, der udstikkes i Ministerrådes resolution af 27. juni 1980⁽²⁾, må vurderes som vigtige og hensigtsmæssige, leder man i denne resolution forgæves efter nye og mere effektive former for indgreb, uden hvilke man imidlertid ikke vil kunne imødegå en beskæftigelsessituation, som bliver stadig mere alvorlig.

1.3. På dette sted skal man ikke gå i enkeltheder med de makro-økonomiske tiltag, som er nødvendige for fastholdelse og forøgelse af efterspørgselen efter arbejdskraft, men derimod specielt fremhæve det positive bidrag, der kan opnås gennem en snævere koordinering af de redskaber, medlemsstaterne anvender til forvaltning af arbejdsmarkedet, og gennem et udbygget samarbejde på EF-plan. Det er dette punkt man har besluttet at koncentrere sig om og at fremsætte forslag til, da man ønsker at nå frem til det tættest mulige samarbejde på EF-plan.

2. ARBEJDSMARKEDET I EFs MEDLEMSSTATER: PROBLEMERNES ART OG OMFANG

2.1. Beskæftigelsessituationen i Fællesskabet har i de sidste 7-8 år været præget af en forværring, som gør det yderst vanskeligt at udforme og iværksætte foranstaltninger, som kan løse problemerne på mellemlangt sigt. Den samlede beskæftigelse i Fællesskabet har, til trods for at medlemsstaterne har været inde i en økonomisk og strukturel krise siden 1973, udvist en omend ganske svag stigning, der dog dækker over forskellige udviklingsforløb inden for de forskellige sektorer og dermed over en kraftig omallokering af arbejdskraften. Samtidig har den stigende tilgang af unge og kvinder til arbejdsmarkedet, den demografisk betingede nedgang i antallet af personer, der forlader arbejdsmarkedet for at gå på pension, det stigende spænd på nogle delmarkeder mellem kravene på

(1) EFT nr. C 131 af 12. 6. 1976.

(2) EFT nr. C 168 af 8. 7. 1980.

efterspørgselssiden og arbejdsudbuddets karakteristika samt det omsiggribende problem med anvendelsen af illegal arbejdskraft⁽³⁾ især fra tredjelande skabt en situation, der giver anledning til stadige bekymringer hos de offentlige myndigheder og hos arbejdsmarkedets parter i såvel de enkelte medlemsstater som i Fællesskabet som helhed.

2.2. Situationens alvor kan sammenfattende beskrives i nogle få tal: i januar 1982 var der omkring 10,7 mio ledige, hvoraf næsten halvdelen unge, som modtog arbejdsløshedsunderstøttelse. Den generelle forværring i beskæftigelsessituationen dækker over en markant skærpelse af problemerne i visse lande.

2.3. Ledigheden blandt unge og kvinder er det alvorligste problem. Desuden er der beskæftigelsesmæssige vanskeligheder for svagt stillede grupper som handicappede og i et vist omfang andre arbejdstagere, for hvis vedkommende der synes at være en stadig mere udbredt tendens til resignation over for arbejdsmarkedet, hvilket betyder, at alvoren i deres situation i virkeligheden undervurderes.

2.4. Alt i alt viser en sammenfattende analyse af tendenserne i de forskellige EF-lande, at der er en voksende lighed i den desværre negative situation fra det ene land til det andet.

2.5. Alt dette kræver, som det da også understreges i en række nyligt offentliggjorte EF-dokumenter, at der iværksættes et samlet hele af foranstaltninger, som dels skal fastholde og øge den samlede beskæftigelse gennem tilpas afstemte strukturindgreb og dels sikre en hurtigere og bedre balance mellem udbud og efterspørgsel på arbejdsmarkedet, hvilket sidste er vanskeligt, da arten af det tilbudte arbejde og de arbejdsøgendes kvalifikationer til dels ikke stemmer overens.

2.6. En vigtig rolle tilkommer de nationale arbejdsformidlingsorganer, hvis opgave det er på forskellige baggrunde at imødegå og løse konkrete problemer, som er helt nye i art og omfang og underkastet stadige forandringer.

2.7. Skal de nationale arbejdsformidlingsorganer yde et væsentligt bidrag til nedbringelse af ikke mindst ungdoms- og kvindeledigheden, kræver dette, både i medlemsstaterne og på EF-plan, at der tilrettelægges en passende økonomisk og social politik, at der sker en bedre tilnærmelse mellem arbejdsmarked og erhvervsuddannelse og mellem skole og erhvervsuddannelse, at de enkelte arbejdsformidlingsorganers mål, midler og personale

tilpasses til de ændrede betingelser, som skal opfyldes for at skabe ligevægt mellem udbud og efterspørgsel efter arbejdskraft, samt at der på EF-plan gennemføres en mere stabil og højere grad af samordning af det instrumentarium, som anvendes i medlemsstaternes arbejdsmarkedspolitik.

2.8. Da der er større og større lighedspunkter mellem de samfundsøkonomiske problemer, man står over for i de forskellige medlemsstater, vil problemerne i de enkelte medlemsstater kunne imødegås mere effektivt, dersom man arbejder henimod en EF-dimension i det instrumentarium, der anvendes til at styre de enkelte arbejdsmarkeder.

3. Den nationale arbejdsformidling: opgaver og organisation siden 1976

3.1. I løbet af de sidste fem år har de nationale arbejdsformidlingsorganer betragtet under ét, for så vidt angår deres generelle målsætninger, deres særlige opgaver og ikke mindst deres organisatoriske grundlag, været inde i en bemærkelsesværdig udvikling.

3.2. De ovenfor beskrevne ændringer i beskæftigelsessituationen, herunder ikke mindst de nye problemstillinger på arbejdsmarkedet (f.eks. ny teknologi, strukturomlægninger i erhvervslivet og ungdomsledigheden, som i øvrigt ledsages af en anden holdning til arbejdsmarkedet, etc.) har gjort gennemgribende omlægninger inden for arbejdsformidlingen absolut nødvendige. Nedenfor fremdrages nogle af disse, fordi der er tale om vigtige nydannelser eller om udviklingslinjer, som muliggør bedre tilnærmelse mellem situationen i de enkelte medlemsstater.

3.3. I samtlige lande har man, naturligvis på forskellig måde og med en forskellig anvendelse af lovgivningsinstrumentet, udfoldet betydelige bestræbelser for at decentralisere de tilbudte ydelser med henblik på direkte at kunne imødegå problemerne på de enkelte regionale og lokale arbejdsmarkeder, hvor størstedelen af udbuddet og efterspørgselen efter arbejdskraft udspiller sig.

3.3.1. I denne forbindelse skal der mindes om, at selv om en referenceramme i form af et delmarked for arbejdskraft eller et specifikt geografisk område naturligvis øger arbejdsformidlingens »produktivitet«, er det klart, at styringen af markedet kun kan ske inden for en politisk-operativ ramme, hvor de centrale myndigheder altid vil spille en betydelig og politisk vigtig rolle.

3.4. Ud over denne gradvise decentralisering, som ikke kun har et administrativt sigte, skal det nævnes, at arbejdsmarkedets parter i stadig større grad deltager i de forskellige arbejdsmarkedsorganers forvaltning omend

⁽³⁾ Der henvises her til to udtalelser fra ØSU om illegal vandring og illegal beskæftigelse, offentliggjort i EFT nr. C 77 af 30. 3. 1977 og EFT nr. C 269 af 13. 11. 1978.

på forskellig måde i de enkelte lande. Sammenfattende kan det konstateres, at trepartsforvaltning (det offentlige, arbejdsgivere og arbejdstagere) bliver stadig mere udbredt overalt i de europæiske lande.

3.4.1. En sådan deltagelse i forvaltningen af arbejdsformidlingen bør sikres på alle geografiske niveauer. Skal arbejdsmarkedets parter kunne øve reel indflydelse på arbejdsformidlingen, er det nødvendigt, at de råder over alle relevante oplysninger, og at deres repræsentanter sikres den fornødne skoling.

3.4.2. Med en reel medindflydelse på forvaltningen, ikke mindst på det lokale plan, vil det være muligt at nå frem til en sådan grad af samarbejde mellem arbejdsformidlingsorganerne og virksomhederne (der naturligvis ikke ændrer opgavefordelingen), at det kan bidrage navnlig til en bedre indpasning og genindpasning af de svagest stillede grupper af arbejdssøgende, som er specielt kendetegnet ved særlig alvorlig og særlig langvarig ledighed.

3.5. Spørgsmålet om trepartsforvaltning fører over i et andet, meget omdiskuteret spørgsmål, hvor udviklingstendensen går mere og mere i samme retning i alle lande, nemlig spørgsmålet om den offentlige arbejdsformidling skal spille den altovervejende rolle.

3.5.1. Selv om der er en række forskelle fra land til land, kan det konstateres, at de private formidlingsbureauers virksomhed gradvis er blevet indsnævret til små, ubetydelige markedssegmenter og under alle omstændigheder kun består i anvisning af midlertidig arbejdskraft.

3.5.2. På denne baggrund er der kraftige overvejelser om at udarbejde »overenskomster« mellem den offentlige arbejdsformidling og private sammenslutninger af forskellig art, således at disse private sammenslutninger får tilladelse til at udøve arbejdsformidlingsvirksomhed for forskellige grupper af arbejdssøgende (funktionærer, teknikere, handicappede m.v.), og naturligvis kun på non-profit-grundlag.

3.6. For at sikre sig en større »markedsandel«, ikke blot gennem bistandsydelse, som opfylder lovens krav, men gennem en bedre og mere rettidig service, er der i et antal lande blevet udfoldet betydelige bestræbelser for at give arbejdsformidlingsorganerne »et nyt ansigt« gennem udstrakt anvendelse af edb i forvaltningen.

3.6.1. På den ene side betyder indførelsen af edb, at den tilbudte service kan forbedres betragteligt såvel kvantitativt som kvalitativt, men den rejser på den anden side også en lang række problemer med hensyn til

mulighederne for at harmonisere de forskellige systemer og for at sikre samme lighed mellem output'et. Hertil kommer de organisatoriske og menneskelige problemer i forbindelse med en omfattende omskoling til edb af arbejdsformidlingens personale. Samtidig frembyder der sig dog her betydelige muligheder for samarbejde og samordning på EF-niveau.

3.7. Med hensyn til arbejdsformidlingens konkrete opgaver må det konstateres, at der stadig er store forskelle fra land til land.

3.7.1. Medens de forskellige opgaver – arbejdsformidling, erhvervsvejledning, uddannelse og udbetaling af understøttelse – i nogle lande varetages af samme organ, er der andre, hvor der er en langt skarpere opgavefordeling mellem forskellige organer.

3.7.2. I alle tilfælde bør det imidlertid direkte eller indirekte sikres, at der i stigende grad anlægges et helhedssyn på problemerne omkring forvaltning af arbejdsmarkedet, som spænder lige fra erhvervsvejledning over uddannelse til erhvervsmæssig omskoling og økonomisk dækning i ledighedsperioder.

3.7.3. Et sådant helhedssyn skal omfatte mere præcise prognoser, som muliggør, at der kan gribes forebyggende ind på arbejdsmarkedet (også takket være et mere smidigt uddannelsessystem, som hurtigt kan tilpasses), således at beskæftigelsesproblemerne kan imødegås effektivt på såvel nationalt som EF-plan (Det stående udvalg for Beskæftigelse) gennem iværksættelsen af et sammenhængende sæt af foranstaltninger.

3.8. Under de mest avancerede omstændigheder bygger løsningen af de forskellige opgaver på et grundigt og detaljeret kendskab til arbejdsmarkedet, baseret på videnskabeligt forsknings- og undersøgelsesarbejde.

3.9. Et andet aspekt af problemet omkring arbejdsmarkedsdata er det meget omdiskuterede spørgsmål vedrørende arbejdsgiverens indberetninger om ledige stillinger til den offentlige arbejdsformidling. Spørgsmålet om en præcis viden om og analyse af ledige stillinger påkalder sig i øvrigt betydelig interesse, fordi man på et og samme marked har det problem, at ledige stillinger ikke besættes, samtidig med at der vedbliver med at være mange arbejdsløse.

3.10. Det skal understreges, at de nedskæringer i de offentlige udgifter, som foretages i næsten alle EF-lande, med de følger, dette uundgåeligt vil få for arbejdsmarkedspolitikken og for de økonomiske og personalemæssige ressourcer, der er nødvendige for at gennemføre denne, kan få den farlige konsekvens, at tyngdepunktet

forskydes fra ledighedsforebyggende foranstaltninger over mod en ren og skær finansiering af arbejdsløsheds-understøttelse. Specielt vil en forringelse af arbejdsformidlingspersonalets størrelse og kvalifikationer være en frugtesløs form for besparelser og få intet andet end en stigning i ledigheden til følge.

4. Hvorledes kan samarbejdet mellem de nationale arbejdsformidlingsorganer forbedres?

4.1. Den omstændighed, at der er flere og flere lighedspunkter mellem problemerne på arbejdsmarkedet i de enkelte medlemsstater, gør det så meget desto mere nødvendigt, at der snarest udformes EF-foranstaltninger, som er egnede til at imødegå den alvorlige situation, og at der sker en bedre og mere omfattende samordning af arbejdsmarkedsinstrumenterne i medlemsstaterne. Især er det nødvendigt:

4.1.1. at planlægge og gennemføre undersøgelser i EF-regie, eller i det mindste på tværnationalt plan, af de mest fremherskende fænomener i de forskellige lande samt udbrede resultatet af disse undersøgelser, specielt er en belysning af arbejdsudbuddets holdninger og adfærdsmønstre, som er underkastet stadige forandringer, af stor vigtighed;

4.1.2. inden for det muliges grænser, men med en vilje til at overvinde ubegrundet modstand, at tilvejebringe en større sammenlignelighed mellem de statistiske data, både med hensyn til definitioner og indsamlingsteknik;

4.1.3. at styre anvendelsen af edb inden for de forskellige administrative systemer, som de forskellige lande opererer med, ved at opstille et EF-kriterium for en harmonisering af systemernes *output*, ikke med henblik på at gøre de forskellige systemer ens, men for at opnå resultater, som er sammenlignelige og anvendelige;

4.1.4. gennem egnede EF-foranstaltninger at støtte den kontinuerte uddannelse af arbejdsformidlingens personale, således at dette kan opfylde de stigende kvalifikationskrav, der stilles i forbindelse med indførelsen af edb;

4.1.5. at der på længere sigt sker en tilnærmelse af medlemsstaternes politik på såvel det institutionel-organisatoriske område som med hensyn til specifikke beføjelser (medindflydelse på forvaltningen af arbejdsformidlingsorganerne, styrkelse af den offentlige arbejdsformidlings rolle, decentralisering og udlægning af opgaver til de lokale organer, indberetning af ledige stillinger m.v.). På disse områder bør det tilstræbes, at der sker en tilnærmelse af indfaldsvinklerne, hvilket også vil betyde, at der kan gennemføres en stadig større samordning inden for de

enkelte medlemsstater. En lignende tilnærmelse bør ske i forbindelse med svagt stillede arbejdstagere og illegal indvandring (faktorer som medfører betydelige forvriddninger i markedsmekanismen og store sociale problemer) samt i forbindelse med anvendelse af direktiverne om kollektive afskedigelser;

4.1.6. at forbedre SEDOC-systemet, så det kan spille en mere effektiv rolle i en aktiv arbejdsmarkedspolitik. Systemet bør for de enkelte europæiske områder ikke blot angive anmodningerne om arbejdskraft, men også oplyse om den disponible arbejdskraft. Herunder må der arbejdes henimod en gensidig anerkendelse af eksamens- og kvalifikationsbeviser, f.eks. gennem etablering af et system for sammenligning af erhvervsmæssige kvalifikationsbeviser, med henblik på at gøre arbejdskraftens frie bevægelighed til en realitet;

4.1.7. at intervenere via Den europæiske Socialfond ved at anvende en del af dennes ressourcer til pilotforsøg på jobskabelsesområdet under særlig hensyntagen til de nye jobkrav og produktionsprocesser. Dette kræver ekstra budgetmidler;

4.1.8. at der sker en bedre udnyttelse af de muligheder, der ligger i regelmæssige møder mellem de forskellige landes arbejdsdirektører. Et særligt *ad hoc-udvalg* kunne være velegnet til dette formål. Et sådant udvalg burde, i forbindelse med forberedelsen af de enkelte møder og med henblik på at lette udvekslingen af oplysninger og erfaringer mellem landene og i EF-regie, kunne støtte sig til et sekretariat, som vel at mærke bør være yderst smidigt og af meget begrænset størrelse, og hvis opgaver varetages af Kommissionen.

Disse regelmæssige møder i EF-regie mellem de forskellige landes arbejdsdirektører bør især sigte mod:

- a) regelmæssigt at opstille en status over effektiviteten af de anvendte redskaber, navnlig på områderne arbejdsformidling, erhvervsvejledning, uddannelse, efteruddannelse og omskoling; denne status skal ligeledes muliggøre en sammenligning af omkostninger og finansiering for dermed at give en tilskyndelseseffekt;
- b) at fremme opstillingen af målsætninger og iværksættelsen af fælles virkemidler på EF-plan.

4.2. Sammenfattende peger kravet om en snarlig forbedret koordinering af medlemsstaternes arbejdsmarkedspolitiske instrumenter hen imod det betimelige i at føre Ministerrådets resolution af 27. juni 1980 vedrørende retningslinjerne for en EF-arbejdsmarkedspolitik ud i livet under behørig hensyntagen til indholdet af nærværende udtalelse; dette indebærer, at resolutionen må

ajourføres og revideres på mangelfulde punkter, således at den bringes i overensstemmelse med det, der i udtalelsen fremføres om specielt trepartsforvaltning af arbejdsformidlingsorganerne, offentlig arbejdsformidling, den voksende edb-anvendelse inden for arbejdsfor-

midlingen, nedsættelse af et arbejdsdirektør-udvalg samt intervention fra Den europæiske Socialfond, hvilket sidste Det økonomiske og sociale Udvalg i øvrigt vil redegøre mere udførligt for.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 79/279/EØF om samordning af betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs og direktiv 80/390/EØF om samordning af kravene ved udarbejdelse af, kontrol med og udsendelse af det prospekt, der skal offentliggøres med henblik på optagelse af værdipapirer til officiel notering på en fondsbørs«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er endnu ikke offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 26. januar 1982, i medfør af artikel 54 og 198 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982 sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 54 og 198,

under henvisning til anmodning af 26. januar 1982 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Udvalgets udtalelse om forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 79/279/EØF om samordning af betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs og direktiv 80/390/EØF om samordning af kravene ved udarbejdelse af, kontrol med og udsendelse af det prospekt, der skal offentliggøres med henblik på optagelse af værdipapirer til officiel notering på en fondsbørs,

under henvisning til Det økonomiske og sociale Udvalgs forretningsorden, særlig artikel 18,

under henvisning til beslutning truffet af Udvalgets præsidium den 26. januar 1982 og stadfæstet på plenarforsamlingen den 25. februar 1982 om at udnævne en hovedordfører til at udarbejde en udtalelse om forslaget,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af hovedordføreren, W. G. N. Miller, og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 24. februar –

énstemmigt, idet 1 undlod at stemme

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

Udvalget henviser til sine generelt positive udtalelser fra 1974 og 1976⁽¹⁾ om forslagene til EF-direktiv 79/279/EØF og 80/390/EØF om henholdsvis betingelserne for værdipapirers optagelse på børsen og om det prospekt, der skal offentliggøres med henblik på optagelse på børsen. Endvidere henvises der til den senere udtalelse om Kommissionens forslag til Rådet om de

⁽¹⁾ EFT nr. C 125 af 16. 10. 1974, s. 1 og EFT nr. C 204 af 30. 8. 1976, s. 5.

ninger, der skal offentliggøres af selskaber, hvis aktier er optaget til officiel notering på en fondsbørs. Udvalget kunne generelt støtte dette forslag, dog med visse særlige ændringer ⁽¹⁾.

Udvalget er enig med Kommissionen i, at det ville være logisk at ikraftsætte de tre direktiver i medlemsstaterne på

⁽¹⁾ EFT nr. C 53 af 3. 3. 1980, side 54.

samme tidspunkt. Det ville indebære en udsættelse af medlemsstaternes iværksættelse af direktiverne 79/279/EØF og 80/390/EØF, da direktivet om periodiske oplysninger ⁽²⁾ tidligst træder i kraft den 30. juni 1983.

Udvalget kan derfor støtte dette forslag.

⁽²⁾ Rådets direktiv 82/121/EØF, EFT nr. L 48 af 20. 2. 1982.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv vedrørende bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 130 af 1. juni 1981, side 1.

A. UDTALESENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 9. april 1981, i medfør af artikel 54 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 54,

under henvisning til anmodning af 9. april 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Rådets direktiv vedrørende bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber,

under henvisning til beslutning truffet af dets formand den 10. april 1981 om at pålægge afdelingen for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser at udarbejde udtalelse og beretning om forslaget,

under henvisning til udtalelse vedtaget af afdelingen for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser på mødet den 3. februar 1982,

under henvisning til beretning aflagt af ordføreren, Miller og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenar-

forsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 24. februar 1982 –

med 67 stemmer mod 65, mens 3 undlod at stemme,

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

A. GENERELLE BEMÆRKNINGER

1. Udvalget er helt enig med Kommissionen i, at der påhviler kreditinstitutter en pligt til at give de ansatte, kunder, aktionærer og offentligheden i bred forstand alle relevante oplysninger om deres virksomhed. Men selv om Udvalget er enig i formålet med direktivforslaget om udformningen af bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber, kan det ikke – selv med den allerbedste vilje – godkende direktivet i dets nuværende form.

2. Udvalget indvender i særdeleshed, at forslaget har form af referencelovgivning, som omfatter mange af bestemmelserne i det fjerde direktiv om selskabsret. Efter Udvalgets mening er referencelovgivning som hovedregel lidet ønskeligt, fordi den

- i) er ekstra indviklet for de berørte parter, som skal være opmærksomme på to dokumenter, når de træffer deres dispositioner,
- ii) kan forventes at afstedkomme forvirring og måske tvistigheder, hvor bestemmelser i de to direktiver enten er indbyrdes modstridende eller uklare, hvis de læses sammen, og
- iii) meget vel kan volde problemer, dersom det fjerde direktiv skulle blive underkastet ændringer, som måtte være uforenelige med eller uhensigtsmæssige for kreditinstitutter. Nogle mener, at alle de problemer, som kan være forbundet med referencelovgivning, kan løses fyldestgørende, når det foreliggende direktiv skal optages i den nationale lovgivning, men dette er Udvalget som helhed dog ikke enig i.

3. Udvalget har ingenlunde ladet sig overbevise af Kommissionens argumenter for ikke at foreslå et omfattende, særskilt direktiv om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber. Det påskønner i høj grad Kommissionens forsøg på at tydeliggøre forholdene ved at forelægge et arbejdsdokument, hvori nærmere beskrives de artikler i det fjerde direktiv, som skønnes at gælde for banker m.v., men skal dog pege på, at arbejdsdokumentet ikke er juridisk bindende. Dets eksistens ændrer derfor intet ved Udvalgets ønske om, at der udarbejdes et særdirektiv indeholdende alle de bestemmelser, som Kommissionen ønsker indført med det formål at gøre kreditinstitutters årsregnskaber sammenlignelige i form og indhold.

4. Udvalget henholder sig til det argument, at de særtræk ved kreditinstitutter, som Kommissionen er opmærksom på, og som formentlig var årsagen til, at de blev holdt uden for diskussionen, da det fjerde direktiv blev udarbejdet, fortsat gør sig gældende. Udvalget skal derfor understrege, at bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber bør være omfattet af en særskilt lovgivning, selv om dette måske indebærer, at nogle af bestemmelserne i det fjerde direktiv må gentages.

5. Udvalget tager således afstand fra Kommissionens konkrete indfaldsvinkel, men har dog følgende bemærkninger til de artikler, der foreslås i Kommissionens dokument (KOM(81) 84 endel.).

B. SÆRLIGE BEMÆRKNINGER

1. Artikel 1

Jf. generelle bemærkninger.

2. Artikel 2

Der findes visse specielle institutter, hvis særlige beskaffenhed der efter Udvalgets mening ikke tages tilstrækkelig højde for i direktivforslaget, og det foreslår derfor, at der efter »1. januar 1988« i artikel 2, stk. 4, litra b), tilføjes »eller et senere tidspunkt, som Rådet skal fastsætte«, således at der om nødvendigt kan afsættes yderligere tid til at overveje, om disse institutter i kraft af deres individuelle særtræk måske bør underkastes individuelle regler.

3. Artikel 4

Afdelingen behandler skavankerne ved den foreslåede artikel 4 mere indgående i beretningen. Skal direktivforslagets mål nås, er det den fremherskende opfattelse i Udvalget, at smidighed m.h.t. posternes opstilling og rækkelfølge og m.h.t. sammensætningen af visse poster er af største betydning i betragtning af, at der ikke alene er så mange kreditinstitutter af forskellig størrelse og karakter, men at forholdene også er væsensforskellige fra medlemsstat til medlemsstat. Man bør nøjes med at stille generelt formulerede krav om indholdet af status, og således overlade det til medlemsstaterne selv at fastlægge nærmere regler for opstillingsrækkefølgen, da resultatet efter Udvalgets mening ellers vil blive fordrejning og forvanskning.

4. Artikel 5

Udvalget påpeger, at de oplysninger, som kræves med hensyn til tilgodehavender hos tilknyttede virksomheder og hos virksomheder, i hvilke der besiddes en kapitalinteresse, kunne involvere fortrolige oplysninger, når der er tale om én enkelt tilknyttet virksomhed eller kapitalinteresse. For dette tilfælde bør der fastsættes en undtagelse fra offentlighedslovens krav.

5. Artikel 8

Udvalget mener, at det korrekte udtryk, som bør benyttes i denne artikel, ikke er »legal title«, men »beneficial ownership« (på dansk uændret »bliver indehaver af«).

6. Artikel 9

Da der hersker delte meninger om, hvad der er det bedste grundlag for løbetidsanalyser, og da sædvane i medlemsstaterne m.h.t. finansiel regnskabsaflæggelse og tilsynet dermed er forskellig, henstiller Udvalget, at de enkelte medlemsstater får et vist spillerum, når de skal afgøre, hvilken beregningsmetode kreditinstitutterne skal anvende, således at resultatet bliver et korrekt billede af situationen.

7. Artikel 10

Udvalget mener, at Kommissionen bør tage denne artikel, som omhandler salgs- og tilbagekøbsforretninger, op til nærmere overvejelse, og være opmærksom på de særlige problemer, som kan opstå i forbindelse med »ægte« og »falske« transaktioner, hvilket er afhængigt af adkomsten til det pågældende aktiv.

8. Artikel 11

Da det i Kommissionens begrundelse hedder, at hverken valutapolitiske eller banktilsynsmæssige krav skal tages i betragtning, når det fastslås, om »der til enhver tid kan disponeres« over tilgodehavender i centralbanker, finder Udvalget, at en sådan hensigtserklæring bør nævnes i artikel 11.

9. Artikel 12

Det er Udvalget opfattelse, at *samtlig*e poster, som kan genbelånes i centralbanken, bør omfattes af denne artikel.

10. Artikel 14

Udvalget henstiller, at »Aktivposter under inkasso« bliver opført som særlig overskrift i denne artikel.

11. Artikel 17

I tilknytning til denne artikel bemærker Udvalget, at aktivpost 8 ikke er omfattet af nogen bestemmelse, hvilket den mener, der bør rettes op på. Det anmoder derfor Kommissionen om at udforme en sådan bestemmelse og i denne forbindelse at veje behovet for at stille tilstrækkeligt fyldige oplysninger til rådighed op mod de nødvendige diskretionshensyn.

12. Artikel 26

Udvalget finder det vildledende at medtage opgørelser over valutaterminsforretninger af den enkle grund, at der jo er dækning for dem bortset fra en lille procentdel, som tilsynsmyndighederne har kendskab til. Det foreslår derfor ordet »valuta« i denne artikels fjerde linje slettet.

13. Artikel 29 og 30

Udvalgets holdning til disse to artikler svarer til holdningen til artikel 4. Det henstilles derfor, at den fleksibilitet, som er ønskelig med hensyn til statusopstillingen også anlægges på resultatopgørelsens opstilling. Specielt mener Udvalget, (i) at marginen er den vigtige faktor, og at nettorenten derfor bør kræves anført, og (ii) at man i overensstemmelse med henstillingerne vedrørende skjulte

reserver (se senere) bør slå artikel 29, pkt. 8 og 9 sammen (samme gælder artikel 30).

14. Artikel 34, 35, 36 og 37

Afdelingen behandler disse artikler indgående i beretningen. Udvalget er enig med Kommissionen i, at forsigtighed er en god ting, at kreditinstitutter er udsat for risici, som de ingen kontrol har over, herunder bevægelser i renten og politiske begivenheder, og at de indtager en særlig plads i den økonomiske og finansielle infrastruktur, hvorfor det bør være dem tilladt at operere med rigelige reserver. Ikke des mindre er Udvalget af den opfattelse, at der bør føres kontrol med reservernes omfang og med de kriterier, på hvilke de er baserede. Det mener imidlertid ikke, at Kommissionen med sit nuværende forslag har fundet den rette løsning på dette problem, hvis de skal finde anvendelse på samtlige kreditinstitutter uden undtagelse. Udvalget anmoder Kommissionen om at finde en anden løsning og i den forbindelse være specielt opmærksom på de særlige problemer, som gør sig gældende for de kreditinstitutter, hvis udlån er relativt små, men som f.eks. har relativt store forpligtelser i form af garantier, terminsforretninger i fremmed valuta, accepterede veksler eller andre eventuelforpligtelser.

15. Artikel 39 og 40

Nok er det nødvendigt at orientere ansatte, kunder, aktionærer og offentligheden i bred forstand om bankers og andre kreditinstutters forhold, men Udvalget kan ikke gå fuldt ind for alle de detaljerede oplysninger, som Kommissionen ønsker offentliggjort. Udvalget gør i denne forbindelse opmærksom på, at der allerede føres nøje tilsyn og kontrol med denne type institutter fra centralbankers og andre tilsynsførende myndigheders side.

16. Udvalget henstiller specielt,

- at de oplysninger, der kræves i medfør af artikel 39, stk. 2, ikke bliver så detaljerede,
- at der i artikel 39, stk. 4, kun kræves en omtrentlig procentsats, som skal være baseret på status, ikke på resultatopgørelsen,
- at artikel 39, stk. 5, ikke kommer til at gælde for kreditinstitutter, hvis normale virksomhed består i at yde lån, forudsat at lånene ydes på gængse vilkår.

17. Udvalget mener tillige,

- at opdelingen i »børsnoterede« og andre værdipapirer (artikel 40, stk. 2, litra a)) er irrelevant (det eneste man behøver at undersøge er »omsætteligheden«),

- at artikel 40, stk. 2, litra d), forekommer at være i modstrid med artikel 37 og derfor bør udgå,
- at omtalen i artikel 40, stk. 2, litra e), af rentebeløb indtjent for efterstående aktiver bør udgå, da den er uden betydning.

18. Endelig udtrykker Udvalget ønske om, at denne udtalelse og den dertil knyttede beretning bliver betragtet som en helhed, og det skal endvidere gentage sit ønske om, at Kommissionen udarbejder et særligt direktiv om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE
Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg

BILAG

til Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse

I. RESULTATET AF AFSTEMNINGEN OM UDTALELSEN SOM HELHED

Følgende tilstedeværende eller repræsenterede medlemmer stemte for udtalelsen:

Ammundsen, Arena, Bagliano, Benigni, Bernaert, Berns, Blamoutsis, Blasig, Bredima, Breitenstein, Broicher, Butler, de Caffarelli, Cammann, van Campen, Clavel, du Closel, Couture, Daul, De Bievre, De Bruyn, De Tavernier, Doble, Evain, Gallacher, Gingembre, Hall, Hemmer, Hennig, Hicks-Beach, Hovgaard Jakobsen, Jonker, Kenna, Kolbenschlag, Lane, Lauga, Laur, Leddy, Leo, Loeb, Loughrey, Margot, Marvier, Masprone, Miller, Mills, Morselli, Paggi, Papadopoulos, Pearson, de Precigout, Renaud, Rizos, Rollinger, Romoli, Savini, Schnieders, Seydaack, Sloman, Staratzke, Storm Hansen, van der Veen, Wagner, Wick, Wylie, Zinkin, Zunkler.

Følgende tilstedeværende eller repræsenterede medlemmer stemte imod udtalelsen:

Basnett, Beretta, Boddy, Bonety, Bornard, Buckton, Cavazutti, Chapple, Chronopoulos, Clark, Colymbas, Cremer, Curlis, Dassis, Debunne, De Grave, Delourme, von der Decken, Engelen-Kefer, Etty, Fredersdorf, Friedrichs, Glesener, Gredal, van Greunsven, Hilken, Houthuys, Jaschick, Jenkins, Karakitsos, Kirschen, Laval, Locufier, Masucci, Meraviglia, Militello, Milne, Muhr, Murphy, Neumann, Nielsen Bent, Nielsen Marichen, Nielsen Preben, Nierhaus, Ognibene, Patterson, Pfeiffer, Piga, Pronk, Querini, van Rens, Roberts, Rouzier, Saitis, Scalia, Scharrenbroich, Mols Sørensen, Soulat, Strobel, Theisen, Vanni, Wagenmans, Weber, Zoli.

Følgende tilstedeværende eller repræsenterede medlemmer undlod at stemme:

Goris, Heuser, Rainero.

II. FORKASTEDE ÆNDRINGSFORSLAG

Følgende ændringsforslag til afdelingens udtalelse, som var indgivet i overensstemmelse med forretningsordenen, blev forkastet under debatten:

Pkt. 1 – 5 i de generelle bemærkninger på side 1 til 3 i udtalelsen erstattes af følgende:

»Afdelingen er helt enig med Kommissionen i, at der påhviler kreditinstitutter en pligt til at give de ansatte, kunder, aktionærer og offentligheden i bred forstand alle relevante oplysninger om deres virksomhed. Den tilslutter sig derfor målsætningen bag direktivforslaget om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og godkender det under forbehold af følgende bemærkninger.«

Begrundelse

Det krav, der rejses i forslaget til udtalelse om at få opstillet et selvstændigt direktiv om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber »selv om dette måske indebærer, at nogle af bestemmelserne i det fjerde direktiv må gentages«, beror på en fejlsluttelse af et EF-direktivs juridiske karakter. Selv om der i det foreliggende direktivforslag refereres til det 4. direktiv, betyder dette ikke, at de berørte parter skal være opmærksomme på to dokumenter, når de udarbejder årsregnskaber. Et EF-direktiv er i

modsætning til en EF-forordning ikke lovgivning, som umiddelbart kan anvendes; et direktiv påbyder medlemsstaterne at tilpasse deres egen lovgivning til direktivet. De berørte parter skal altså ikke være opmærksomme på to EF-direktiver, men fortsat kun på den til enhver tid gældende nationale lovgivning, som imidlertid skal harmoniseres ved hjælp af EF-direktiverne.

Foreliggende direktivforslag har reference til de bestemmelser i det 4. direktiv, der kan betegnes som generelle regler for opstilling af status. På det punkt svarer det til praksis i medlemsstaterne. At der i tilfælde af en eventuel ændring af generelle statusopstillingsregler skal tages højde for de mulige virkninger for banker eller andre særtilfælde, finder jeg indlysende. Det ville imidlertid være uforståeligt og alt andet end rimeligt, hvis det allerede vedtagne 4. direktiv med de deri nedfældede generelle regler igen bragtes til debat, hvilket ikke ville kunne undgås, dersom Kommissionen skulle forelægge et selvstændigt bankdirektiv, som var uafhængigt af det 4. direktiv.

Resultatet af afstemningen

54 stemte for, 58 stemte imod, 5 undlod at stemme.

Pkt. 3 under de særlige bemærkninger på side 4

Udgår og erstattes af følgende:

»Afdelingen foreslår at opdele aktivpost 8 således:

a) Kapitalinteresser

herunder: — andele i tilknyttede virksomheder;
— andre kapitalinteresser;

b) aktier og andre værdipapirer med variabelt afkast.«

Begrundelse

Gjordes statusposternes opstilling så smidig som krævet, ville harmonisering være umulig. Det ville også være i giel modsætning til principperne i det fjerde direktiv. Man støder på samme vanskelighed, hvis man vil indrømme medlemsstaterne valgmuligheder med hensyn til opstillingsrækkefølgen. Om aktivpost 8 skal siges, at den med den nuværende formulering kun omfatter sådanne kapitalinteresser, som har form af værdipapirer. Med den foreslåede formulering undgås denne givetvis uønskede begrænsning.

Resultatet af afstemningen

55 stemte for, 64 stemte imod, 3 undlod at stemme.

Pkt. 6 på side 5 udgår.

Begrundelse

Medlemsstaternes hidtidige uensartede praksis og holdning med hensyn til løbetidsberegning bør foranledige til standardisering. Det er i strid med harmoniseringsønsket at indrømme medlemsstaterne valgmuligheder.

Resultatet af afstemningen

54 stemte for, 59 stemte imod, 5 undlod at stemme.

Pkt. 12 på side 7 erstattes af følgende:

»For at undgå misforståelser omkring de med valutaterminsforretninger forbundne risici bør det yderligere oplyses, i hvilken udstrækning der er dækning for disse terminsforretninger.«

Begrundelse

Den vildledning, som afdelingen udtrykker frygt for, kan let forhindres ved, at der gives den foreslåede yderligere oplysning. Derimod indebærer afdelingens forslag, at man helt giver afkald på en vigtig oplysning.

Resultatet af afstemningen

55 stemte for, 64 stemte imod, 2 undlod at stemme.

Pkt. 13 på side 7 erstattes af følgende:

»Den saldoopgørelse af indtægter og udgifter, som foreskrives i artikel 29, strider mod et af de vigtigste grundprincipper for klar regnskabsaflæggelse. Afdelingen foreslår derfor, at man i artikel 29 opdeler post 8 op 9 i to punkter til henholdsvis udgifter og indtægter«.

Begrundelse

Flexibilitet i opstillingen står i grel modsætning til harmoniseringsønsket. Saldoopgørelse af poster udover hvad der foreslås i Kommissionens oplæg – hvilket afdelingen opfordrer til – ville føre til yderligere tilsøring af resultatopgørelsen, hvilket strider mod målet om at give et realistisk billede af indtjeningen. Tværtimod skulle en opdeling i udgifter og indtægter kunne give et bedre indblik.

Resultatet af afstemningen

51 stemte for, 58 stemte imod, 3 undlod at stemme.

Ad side 7, pkt. 14

Pkt. 14 formuleres således:

»Afdelingen behandler disse artikler indgående i beretningen. Den er enig med Kommissionen i, at forsigtighed er en god ting, men anser den vurderingsmargen, som er hjemlet i artikel 39 i Rådets fjerde direktiv af 25. juli 1978, for at være fuldt ud tilstrækkelig også for bankers og andre penge- og finansieringsinstitutter.«

Begrundelse

Ifølge artikel 37 i forslaget til Rådets direktiv om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber (dok. KOM(81) 84 endel.) kan udover de i forvejen konkret nævnte risici tilgodehavender hos kreditinstitutter og kunder værdireguleres nedad med indtil 5 %. Dette ville gøre det tilladt at opbygge skjulte reserver på milliardbeløb. Da medlemsstaternes skattevæbner jo alligevel ikke går med til en sådan mere eller mindre vilkårlig undervurdering til skatteformål, er der heller ikke i det offentliggjorte regnskab behov for en sådan vilkårlig nedsættelse af fortjenesten. I øvrigt tilgodeses forsigtighedsprincippet langt bedre, hvis bankerne i regnskabet hensætter åbne reserver til dækning af de risici, som ligger udover de konkret nævnte behov for værdireguleringer.

Resultatet af afstemningen

54 stemte for, 59 stemte imod, 5 undlod at stemme.

Side 8, pkt. 14

De to sidste punktnummer erstattes af følgende:

»Der bør derfor udarbejdes en særlig beretning om sådanne reserver.«

Begrundelse

De bestemmelser, Kommissionen foreslår, er yderst vidtgående og stødte allerede i afdelingen på store betænkeligheder. Henlæggelse af skjulte reserver til dækning af accepterede vekslers eller andre eventualforpligtelser, som jo alligevel kun opføres under linjen, kan imidlertid under ingen omstændigheder accepteres.

Resultatet af afstemningen

56 stemte for, 62 stemte imod, 5 undlod at stemme.

Pkt. 15, 16 og 17 på side 8 og 9 udgår.

Begrundelse

»Alle de detaljerede oplysninger«, som afdelingen afviser, ligger på flere punkter langt under de krav om offentliggørelse, der er indeholdt i det fjerde direktiv. At tilsynsførende myndigheder fører kontrol, er ingen grund til at slække på offentlighedskravene; enten må man kræve et virkelig informativt årsregnskab, eller også må man give totalt afkald på offentlighed. Også virksomheder i andre brancher kan være underlagt kontrol fra tilsynsorganer, som får oplyst mere, end hvad der offentliggøres.

Resultatet af afstemningen

65 stemte for, 66 stemte imod, 3 undlod at stemme.

Udtalelse om EF-Kommissionens 10. beretning om konkurrencepolitikken (beretning udgivet i tilslutning til »Fjortende almindelige beretning om De europæiske Fællesskabers virksomhed i 1980«)

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er endnu ikke offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Kommissionen besluttede den 3. juli 1981, i medfør af artikel 198 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 198,

under henvisning til anmodning af 3. juli 1981 fra Kommissionen for De europæiske Fællesskaber om Udvalgets udtalelse om »spørgsmål af generel interesse i den 10. beretning om konkurrencepolitikken«,

under henvisning til beslutning truffet af dets formand den 7. september 1981 om at pålægge afdelingen for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser at udarbejde udtalelse om den 10. beretning om konkurrencepolitikken,

under henvisning til udtalelse vedtaget af afdelingen for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser på mødet den 3. februar 1982,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, Neumann,

under henvisning til Udvalgets udtalelse om »Fællesskabets konkurrencepolitik set i lyset af den nuværende økonomiske og sociale situation« af 30. april 1981⁽¹⁾,

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 24. februar 1982, og

ud fra følgende betragtning:

Europa-Parlamentet og Kommissionen nærer et fælles ønske om at føre en regelmæssig dialog om betydningsfulde samfunds- og økonomiskpolitiske spørgsmål med tilknytning til EFs konkurrencepolitik med de samfunds kræfter, som berøres i første række, og dermed tillige medvirke til, at offentligheden i EF orienteres bedre om konkurrencepolitikken formål, om foranstaltninger til dens gennemførelse og om de dermed forbundne vanske-

ligheder (jf. brev af 15. juli 1981 fra Andriessen til T. Roseingrave) –

med 56 stemmer for, mens 15 undlod at stemme

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. Generelle bemærkninger

1.1. Offentligheden i EF og konkurrencepolitikken

Udvalget udtrykker tilfredshed med, at Europa-Parlamentet og Kommissionen er til sinds i højere grad end førhen at sikre offentligheden i EF indblik i EFs konkurrencepolitik. Offentligheden i EF overser hyppigt – og ikke mindst i krisetider – hvilke fordele et konkurrencebaseret fælles marked indebærer for alle direkte og indirekte berørte parter. Netop derfor er det på nuværende tidspunkt både velanbragt og påkrævet at understrege EF-konkurrencens velstandssikrende funktion i enhver realistisk vurdering af konkurrencepolitikken muligheder og begrænsninger. Udvalget gjorde for ganske nylig opmærksom herpå i initiativudtalelsen om »Fællesskabets konkurrencepolitik set i lyset af den nuværende økonomiske og sociale situation«. Med denne udtalelse om den 10. beretning om konkurrencepolitikken ønsker Udvalget at gå ind i dette oplysende arbejde. Det følger samtidig den opfordring, som Europa-Parlamentets Økonomi- og valutaudvalg fremsatte i betænkningen om Kommissionens 9. beretning om konkurrencepolitikken (13. februar 1981, s. 14), om at det, ligesom Europa-Parlamentet, burde afgive en årligt tilbagevendende udtalelse om Kommissionens konkurrenceberetning. Udvalget vil fremover følge EFs konkurrencepolitik med endnu større opmærksomhed og med sine udtalelser forsøge at medvirke til det fælles markeds videreudvikling, også i et udvidet EF.

1.2. Kontinuitet og indbyrdes sammenhæng i EFs konkurrencepolitik

Den 10. konkurrenceberetning betegner afslutningen på tiåret fra 1970 til 1980, hvad EFs konkurrencepolitik

⁽¹⁾ EFT nr. C 322 af 10. 12. 1981, s. 3.

angår. Det lykkedes i denne periode – bl.a. takket være Domstolens retspraksis – at bibringe konkurrencepolitikken kontinuitet på en række områder. Der kan ikke herske tvivl om, at konkurrencepolitikken fortsat er et vigtigt instrument i såvel EFs som i medlemsstaternes økonomiske politik. Under indtryk af dybtvirkende samfundsøkonomiske ændringer og verdensomspændende økonomiske kriser er det imidlertid også blevet klart, at konkurrencepolitikken nødvendigvis må føres under hensyntagen til andre former for økonomisk politik, eksempelvis social- og beskæftigelsespolitik, erhvervs- og handelspolitik over for tredjelande, regionalpolitik og, generelt, strukturpolitik. Straks i indledningen til den 10. konkurrenceberetning peger Kommissionen på denne indbyrdes sammenhæng. Den forsøger på EF-plan at skitsere en sammenhængende global politik, endskønt gennemførelsen af en sådan stedse vil støde på vanskeligheder.

1.3. Berøringsflader til Industriafdelingens beretning og Udvalgets udtalelse af 30. april 1981 om »Fællesskabets konkurrencepolitik set i lyset af den nuværende økonomiske og sociale situation«

Udvalget udtaler sig i ovennævnte dokumenter om konkurrencepolitikens principper. En stor del af kommentarerne er også relevante for den 10. konkurrenceberetning. Udvalget kan derfor fatte sig i korthed i denne udtalelse og behøver kun at videreføre sin argumentation, hvor den 10. beretning giver anledning dertil. Udvalget skal således undlade at gå i detaljer med Domstolens retspraksis og Kommissionens vigtigste beslutninger og foranstaltninger. De skal ej heller kommentere oplysningerne i kapitlet om hovedlinjerne i udviklingen i de enkelte landes konkurrencepolitik.

2. Bemærkninger til konkurrencepolitikken over for virksomheder

2.1. Distributionsaftaler

Distributionsaftaler, herunder såvel eneforhandlingsaftaler som selektive distributionsordninger, er generelt set svære at underkaste en konkurrencepolitisk bedømmelse. På den ene side kan de føre til for høje og ufleksible priser og til markedsopdeling med de dertil knyttede ulemper for den endelige forbruger; på den anden side anses distributionsaftaler for et afsætningspolitisk instrument for virksomhederne, som kan begrundes med princippet om den frie ret til at indgå økonomiske aftaler. Konkurrencepolitisk set kan distributionsaftaler i visse tilfælde således siges at være berettigede, når de er forbundet med særlige fordele for forbrugerne – vejledning, monering, installering, service, bedre distribution gennem større markedsspredning m.m.

Med hensyn til eneforhandlingsaftaler har Kommissionen hidtil sanktioneret en lang række aftaler i medfør af forordning nr. 67/67/EØF. Forordningen skal nu fuldstændig revideres, og pr. 1. januar 1983 erstatter en ny

forordning den gamle. Udvalget noterer sig målene bag det nye udkast til forordning om gruppedisposition for eneforhandlingsaftaler, således som de beskrives i den 10. beretning, men skal dog på baggrund af den tidligere førte debat om ændring af forordning nr. 67/67/EØF kraftigt understrege, at der for de berørte virksomheder under ingen omstændigheder må opstå usikkerhed om, hvorvidt deres eksisterende eneforhandlingsaftaler falder ind under den nye forordning eller ej. Den nye forordning må følgelig øge den generelle retssikkerhed m.h.t. distributionsaftalers lovlighed.

Også m.h.t. selektive distributionsordninger er der behov for EF-bestemmelser i form af forordninger for de enkelte brancher, hvilket Kommissionen, Europa-Parlamentet og de fleste medlemsstater da også anerkender. Man bør derfor under alle omstændigheder være varsom med at udstede forordninger for bestemte brancher, så man ikke risikerer at lægge yderligere bånd og hindringer for produktionen.

Udvalget er enig heri. Den afventer det bebudede udkast til forordning om gruppedisposition for aftaler vedrørende visse selektive distributionsordninger, som finder anvendelse ved salg af motorkøretøjer, så den i sin udtalelse om den 11. konkurrenceberetning kan undersøge, om det er lykkedes at beskrive og sondre mellem tilladte og ikke-tilladte konkurrencebegrænsninger på passende vis. Tilladelse til distributionsaftaler indgår i EF-konkurrencepolitikken som et middel, hvormed Kommissionen i modsætning til andre områder og i modsætning til de mere eller mindre, men aldrig helt bindende adfældsregler i OECD og GATT kan gøre sin indflydelse gældende over for de mikro- og mesoøkonomiske tendenser.

2.2. Konkurrencens særlige rolle inden for sø- og lufttransport

Ved fastlæggelsen af konkurrencereglerne på transportområdet har det altid været nødvendigt at tage højde for transportmarkedernes særtræk. Der er ikke blot tale om den interne konkurrence mellem de enkelte transportformer, men også om tredjelandskonkurrencens indvirkning på de fælles transportmarkeder. Den internationale sø- og lufttransport afspejler på ganske særlig måde de vanskeligheder, som fastlæggelsen af konkurrenceregler på disse markeder løber ind i.

På basis af De forenede Nationers kodeks for linjekonferencer har Kommissionen udarbejdet et forordningsforslag om konkurrencebestemmelsernes anvendelse på international søtransport, som indeholder både procedureregler og materielle bestemmelser. Udvalget finder det principielt påkrævet, at der for international søtransport fastsættes konkurrencebestemmelser, som tager skyldigt hensyn til søtransportens særlige karakteristika.

Kommissionens bestræbelser på at bringe konkurrencebestemmelser i anvendelse på international lufttransport har ligeledes resulteret i, at der er forelagt Rådet et forordningsforslag. Der er en række grunde hertil:

- en række flyselskaber er kommet i økonomiske vanskeligheder,
- regeringerne øver vidtgående indflydelse på prispolitikken.

Øjensynlig lader det sig ikke gøre at gennemføre kartel-aftaler mod markedskræfterne på bestemte markeder, hvorfor det forekommer helt nødvendigt at få udarbejdet materielle konkurrencebestemmelser om rutetrafikken. En nøje gennemgang af side 22–27 i beretningen om konkurrencepolitikken viser, at Kommissionen ser sig stillet over for overordentlig store vanskeligheder i forbindelse med forsøget på at udstede forordninger om anvendelse af konkurrencereglerne på sø- og lufttransport.

Der skal således først tilvejebringes et mindstemål af enighed, som så i sidste instans skal berede vejen for en fornuftig konkurrenceordning på disse områder.

Udvalget agter at behandle og afgive nærmere udtalelser om disse forordningsforslag.

2.3. *Det internationale Energiagentur er andet og mere end kriseforvaltning*

Det er et positivt træk, at Kommissionen i sin 10. konkurrenceberetning orienterer om Det internationale Energiagents opbygning og arbejdsgang. Dette er ganske i tråd med forsøget på at skabe øget offentlig opmærksomhed omkring EFs konkurrencepolitik, således at befolkningen får øjene op for, at Det internationale Energiagents virksomhed også berører konkurrencepolitikken. I en international forsyningskrise må Energiagentskrets kriseforvaltning selvsagt tilsigte, at der uden om EFs konkurrencebestemmelser i medfør af aftalen om et internationalt energiprogram af 18. november 1974 foretages regulering af selvforsyningen med olie, og at den disponible olie i tilfælde af forsyningsunderskud fordeles ligeligt mellem de lande, som har undertegnet aftalen. Men så længe der ikke foreligger en forsyningskrise, er det rimeligt og påkrævet løbende at undersøge, om olieselskabernes medvirken i Energiagenturet er forenelig med EFs konkurrencebestemmelser. Udvalget henstiller til Kommissionen at undersøge, i hvor høj grad informationssystemet vedrørende det internationale oliemarked, som Energiagentskrets stående oliemarkeds-Udvalg beskæftiger sig med, er egnet til at sikre offentligheden i EF

indblik i det internationale oliemarkeds situation og struktur.

2.4. *Lakune i EFs konkurrencepolitik: Kontrol med koncentrationer*

Den stadig tiltagende koncentration i den europæiske økonomi fremmer oligopolitiske markedsstrukturer. Dermed kan risikoen for konkurrencefordrejende markedsadfærd til ugunst for små og mellemstore virksomheder tænkes at vokse. Ud fra et overordnet økonomisk synspunkt kan man ikke på forhånd anse koncentrationer og den dertil hyppigt knyttede tendens til oligopolitiske markedsstrukturer for noget negativt, men de strukturforandringer, som koncentrationer medfører, bør dog immervæk kontrolleres. Kommissionen fremlagde 20. juli 1973 et forslag til Rådets forordning om kontrol med koncentrationer, som Udvalget afgav positiv udtalelse om den 28. februar 1974. Udvalget går stadig ind for vedtagelsen af et forordningsforslag, hvis Kommissionen fortsat søger at tage skyldigt hensyn til såvel erhvervs- som socialpolitiske krav ⁽¹⁾. Som understreget i udvalgets udtalelse fra april sidste år hører gennemførelse af en eventuel forordning om kontrol med koncentrationer også ind under den mere generelle konkurrencepolitik, hvor der skal tages højde for, at forholdene endnu varierer fra medlemsstat til medlemsstat, hvorfor der skal fastsættes smidige, trinvis mekanismer med henblik på at nå den tilstræbte målsætning, som er at beskytte konkurrenceevnen og hele EFs økonomiske systems effektivitet. Udvalget noterer sig i øvrigt med tilfredshed, at Europa-Parlamentets Økonomi- og Valutaudvalg i betænkningen om den 10. konkurrenceberetning benytter argumenter fra dets positive udtalelse fra 1974.

Udvalget støtter tillige Kommissionen i dens ønske om i henhold til EØF-traktatens artikel 86 også at undersøge tilfælde af fusion, hvor der er risiko for misbrug af dominerende markedsstilling.

2.5. *Opfyldelse af EFs internationale forpligtelser til bekæmpelse af restriktiv praksis i den internationale samhandel*

Kommissionen orienterer om sin deltagelse i arbejdet vedrørende restriktiv praksis i den internationale samhandel inden for OECD og FN samt om samarbejdet med monopolmyndighederne i Japan, Canada og USA. Det skal specielt nævnes, at FNs generalforsamling i mellemtiden har godkendt et »kompleks af rimelige principper og regler, hvorom der er blevet enighed på multilateralt plan med henblik på kontrollen med restriktive handelsmeto-

⁽¹⁾ Mens udtalelsen var ved at blive færdigbehandlet, erfarede Udvalget, at Kommissionen har ændret sit forordningsforslag. Udvalget vil i løbet af det kommende år tage stilling til disse ændringer.

der«. Selv om disse regler ikke er juridisk bindende, melder der sig det naturlige spørgsmål, hvilke skridt Kommissionen agter at tage for at holde sig orienteret om reglernes overholdelse inden for EF og i de øvrige lande, som har accepteret disse principper og regler. I den udstrækning, FN-reglerne svarer til EØF-traktatens artikel 85 og 86, finder der automatisk en vis kontrol sted, al den stund EF løbende kontrollerer overholdelsen af sine egne konkurrencebestemmelser. Udvalget er imidlertid ikke sikker på, at dette er tilstrækkeligt til at opfylde de internationale forpligtelser til at bekæmpe restriktiv praksis i international samhandel, som påhviler EF i henhold til FN-reglerne. Udvalget opfordrer derfor Kommissionen til i næste konkurrenceberetning at orientere offentligheden om sine erfaringer med disse FN-regler.

2.6. *Fremskyndelse af Domstolens og Kommissionens beslutninger og foranstaltninger*

Selv om Udvalget i denne udtalelse undlader at kaste sig ud i en kritisk analyse af EF-Domstolens retspraksis (som Kommissionen kommenterer) og Kommissionens vigtigste beslutninger og foranstaltninger, må det ikke uden videre forlede til den konklusion, at det i alle tilfælde er enig i Kommissionens vurdering. Fremfor at analysere enkelttilfælde bør man imidlertid nok insistere på, at både afgørelser og foranstaltninger fra Kommissionens side og domstolsafgørelser fremskyndes. Omend Udvalget har noteret sig Kommissionens erklæring om, at der er grænser for, hvor meget proceduren kan fremskyndes (eksempelvis tager tildeling af en negativattest mindst et år), skønner det, at procedurerne kan og skal fremskyndes. Der er en konsekvens heraf, som det er specielt utilfreds med, nemlig at samarbejde mellem virksomheder, der opfylder kravene i artikel 85, stk. 3, og dermed Rom-traktatens målsætninger, af proceduretekniske grunde er så længe om at blive godkendt af Kommissionen, at markedsforholdene risikerer at have ændret sig på ny, når godkendelsen endelig foreligger. Også den ikke-bindende karakter af de såkaldte »comfort letters« afstedkommer stor juridisk usikkerhed med hensyn til konkurrencelovgivningens anvendelse i de enkelte medlemsstater.

Udvalget sætter sin lid til, at Kommissionen lægger forslag til fremskyndelse af procedurerne frem og orienterer herom i næste konkurrenceberetning ⁽¹⁾.

Udvalget finder det påkrævet at få foretaget en helhedsundersøgelse af de procedureregler, som følger af anvendelsen af Rom-traktatens artikel 85 og 86, når der foreligger en formodning om overtrædelse af konkurrencereglerne.

delsen af Rom-traktatens artikel 85 og 86, når der foreligger en formodning om overtrædelse af konkurrencereglerne.

3. *Bemærkninger til statsstøtte* (med hjemmel i EØF-traktaten)

3.1. *Principielt: Koordinering af konkurrencepolitik og støttepolitik*

Rent teoretisk kunne man anse »konkurrence« og »statsstøtte« for uforenelige med hinanden. Traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab følger imidlertid ikke denne tvedeling, som heller ikke har været bestemmende for den EF-politik, som hidtil er blevet ført på basis af traktaten. I EØF-traktaten har man således under overskriften »konkurrencereglerne« anbragt både artikel 85 ff. som danner hjørnestenen i EFs konkurrencepolitik, og artikel 92 ff. om statsstøtte. I artikel 92, stk. 1, erklæres statsstøtte principielt for uforenelig med fællesmarkedet, men artikel 92, stk. 2 og 3, samt artikel 93 og 94 indeholder ikke desto mindre udførlige regler om statsstøtte, som er forenelig med fællesmarkedet.

Det forgangne tiårs økonomiske politik i EF har da også været præget af en blanding af konkurrencepolitik og støttepolitik. Således er EFs regionalpolitik, socialpolitik og den sektorbestemte strukturpolitik i langt overvejende grad støttepolitik (Regionalfonden, Socialfonden). Tilsvarende er også medlemsstaternes økonomiske politik med større eller mindre forskelle kendetegnet ved at konkurrencepolitik og støttepolitik føres side om side.

Men selv om konkurrencepolitikken således ikke har nogen generel forrang, vil det stedse være en opgave at koordinere denne politik med anden delpolitik, såsom social- og beskæftigelsespolitik, erhvervs- og regionalpolitik samt, generelt, strukturpolitikken. Her kommer man naturligvis ikke uden om det spørgsmål, på hvilket niveau koordinationen skal finde sted ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Udvalget støtter således Europa-Parlamentets anmodning om revision af Kommissionens procedurer og i særdeleshed anmodningen om vedtagelse af procedureregler.

⁽²⁾ Også Europa-Parlamentets Økonomi- og Valutaudvalg er opmærksomme på dette problem i betænkningen om den 10. konkurrenceberetning, hvor det hedder: »Konkurrencepolitikken støder bestandig på mangfoldige problemer, eftersom der kan etableres monopoler, hvor det undertiden er påkrævet at dispensere fra konkurrencereglerne, og hvor der kan ydes national støtte, hvis forenelighed med konkurrencereglerne hyppigt er vanskeligt at afgøre. I disse tilfælde bør der foretages en pragmatisk vurdering; en ting er dog indlysende, nemlig at vurderingen ikke ene og alene må foretages ud fra et konkurrencepolitisk synspunkt. Imidlertid må afgørelserne ikke træffes på et rent ad hoc-grundlag.«

Udvalget udtrykker tilfredshed med Kommissionens forsøg på at opstille principper for statsstøttepolitikken, som harmonerer med EFs konkurrencepolitik. Relevante kommissionsdokumenter vidner herom. Domstolens afgørelse i Philip Morris-sagen af 17. september 1980 tager Udvalget som en bekræftelse af det synspunkt, at »normal« strukturomlægning i en markedsøkonomi skal ske via konkurrence. Statsstøtte, hvis godkendelse ifølge artikel 92, stk. 3, er overladt til Kommissionens skøn, skal komme EF-målsætninger og -interesser til gode; fremme af rent nationale mål er ikke nok. Det er derfor betænkeligt, når Kommissionen i pkt. 161 skriver, at den vil »være positivt indstillet over for foranstaltninger, der specielt tager sigte på at bekæmpe krisen inden for bestemte sektorer, og som med støtte i en vis form for reorganisering kan medvirke til, at de nuværende industristrukturer tilpasses de nye krav i verdensøkonomien«. Udvalget er bange for, at et sådant godkendelseskriterium på trods af Domstolens afgørelse i Philip Morris-sagen under givne omstændigheder kan afstedkomme konkurrence om statsstøtte og overføre én medlemsstats økonomiske vanskeligheder til de andre.

Med hensyn til statsstøtte er Udvalget af den opfattelse, at Kommissionen i første række bør arbejde på at få støtten harmoniseret samt sørge for, at den principbeslutning, som Rådet traf i 1975 på Kommissionens forslag, og som vedrører overholdelsen af bestemte kriterier (gennemsigtighed, maksimumsgrænser osv.), rent faktisk også bliver fulgt.

3.2. *Mod national protektionisme*

Udvalget bemærker, at der i hele EF stadig findes sociale, økonomiske og politiske forskelle medlemsstaterne imellem, og der kan nævnes talrige eksempler på, at medlemsstaternes regeringer skrider til protektionistiske foranstaltninger for at beskytte deres erhvervsliv, ikke mindst i nedgangsperioder og når beskæftigelsen er faldende. Af sådanne foranstaltninger kan nævnes forskelsbehandling, beskatning, markedsføringskontrol, afprøvningskrav, statsstøtte og forlængelse af statslige handelsmonopoler i strid med artikel 37. Selv i de tilfælde, hvor EF-Domstolen ved dom har forbudt forskelsbehandling, har de pågældende medlemsstater været adskillige år om at holde sig dommen efterrettelig, eller de har simpelthen ignoreret den. Sådanne forskelsbehandling hæmmer i høj grad den mellemstatslige samhandel og konkurrence. Det er netop sådanne foranstaltningers eksistens, der har fået nogle virksomheder til at anvende en markedsføringsstak-tik, som Kommissionen derpå har fordømt.

Kommissionen har brugt en stor del af sine begrænsede midler på at få gennemtruffet sager mod enkelte virksomheder, hvorimod den i de forholdsvis få tilfælde, hvor medlemsstater er blevet indklaget, har givet sig bedre tid,

ligesom medlemsstaterne har fået længere frist til at rette sig efter dommen. Kommissionen bør opfordres til også at gribe hurtigt ind over for konkurrencefordrejning, som skyldes medlemsstaternes foranstaltninger, og til straks at forelægge Domstolen tilfælde, hvor medlemsstaterne har undladt at rette sig efter Domstolens kendelser inden for en rimelig frist, eller helt har ignoreret dem. Desuden bør Kommissionen være opmærksom på disse markedsforskelle og -fordrejninger, når konkurrencereglerne skal anvendes på virksomheder.

4. Offentlige virksomheder

Frankrig, Italien og Det forenede Kongerige har i mellem-tiden anlagt sag for at få Kommissionens direktiv 80/723/EØF af 25. juni 1980 om gennemskuelligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder erklæret ugyldigt. Indtil Domstolen har truffet afgørelse, står det herefter åbent, om Kommissionen var beføjet til at udstede direktivet under henvisning til artikel 90, stk. 3. Domstolens afgørelse kan ikke undgå at få stor betydning for den fremtidige konvergens mellem EFs erhvervslovgivning og medlemsstaternes økonomiske politik.

Udvalget finder det ligesom Kommissionen forbundet med store økonomisk-politiske problemer, når staten direkte eller indirekte driver virksomhed – under henvisning til EØF-traktatens artikel 222: »De ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne berøres ikke af denne traktat«. Om statens drift af virksomhed i disse tilfælde de facto fungerer som støtte eller ej, er et meget åbent spørgsmål. Kommissionen bemærker i denne sammenhæng, at dens »opmærksomhed i stadig højere grad henledes på tilfælde, hvor det forekommer usandsynligt, at en investor, der går frem efter gængse forretningsprincipper inden for en markedsøkonomi, ville have handlet på tilsvarende måde. Dette er navnlig tilfældet i forbindelse med redningsaktioner og tabsgivende anlæg«. Anlægger man imidlertid »gængse forretningsprincipper inden for en markedsøkonomi« som udgangspunkt for vurderingen, kan man ikke se bort fra, at der meget vel kan forekomme eksempler på »støtte fra private virksomheder og privat-økonomiske organisationer«, der generelt ikke betragtes som konkurrencefordrejning. Således kan virksomheder, hvis aktiviteter er spredt over flere sektorer, i kraft af deres økonomiske ressourcer i det mindste i en kortere periode yde intern subvention til virksomheder, der kører med underskud. Små og mellemstore virksomheder, som ikke har samme muligheder for interne støtteoverførsler, påføres herigennem store konkurrencemæssige ulemper.

Udvalget finder det på sin plads at understrege, at koncentrationen af penge- og finansieringsinstitutter har

stor betydning for konkurrencen mellem erhvervsvirksomheder, hvorfor Kommissionen bør undersøge dette spørgsmål helt til bunds.

Udvalget er på det rene med, at EFs konkurrencepolitik på dette vidtspændende problemområde fremover må forventes at blive udsat for store belastninger. Det er derfor særlig vigtigt og presserende at få opstillet princip-

per også på dette område, så konkurrencefordrejning mellem de forskellige virksomhedstyper forhindres, men så staten samtidig som virksomhedsdrivende tilsikres den handlefrihed, der rettelig tilkommer den.

Udvalget udtrykker ønske om, at Kommissionen tager dette vigtige problem op til nærmere behandling i sin næste konkurrenceberetning.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

BILAG

til Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse

FORKASTEDE ÆNDRINGSFORSLAG

Følgende ændringsforslag til afdelingens udtalelse, som var indgivet i overensstemmelse med forretningsordenen, blev forkastet under debatten:

Side 5 – pkt. 2.1.

Andet og tredje punktum: »På den ene side . . . større markedsspredning«, slettes og erstattes med følgende:

»Som allerede understreget i Udvalgets udtalelse fra april sidste år om konkurrencepolitikken, kan de medføre mange fordele, når det gælder rationaliseringen af distributionsnettet og selve distributionsmåderne, og rummer derfor også klare fordele for den endelige forbruger. De må imidlertid ikke føre til, at markederne opdeles igen, eller til misbrug, specielt ikke m.h.t. priserne. Såvel Kommissionens beslutninger som Domstolens domme udgør i øvrigt i sig selv en meget fyldestgørende referenceramme for virksomhederne«.

Begrundelse

De to punktummer, der foreslås slettet, er hverken klare eller udtømmende. Det vil imidlertid være hensigtsmæssigt i korthed at redegøre for de positive aspekter og de mulige negative sider af distributionsaftalerne og endelig at fastslå den meget betydningsfulde rolle, som Kommissionen og Domstolen spiller på dette område.

For sammenhængens skyld bør der også henvises til ØSUs udtalelse om »Fællesskabets konkurrencepolitik set i lyset af den nuværende økonomiske situation« af 30. april 1981 (kapitel V).

Denne udtalelse om Kommissionens 10. beretning bør tage sit udgangspunkt i de principper og de retningslinjer, der er indeholdt i den ovennævnte udtalelse, som blev énstemmigt vedtaget af Udvalget.

Resultatet af afstemningen

30 stemte for, 32 stemte imod, 2 undlod at stemme.

Følgende afsnit i afdelingens udtalelse udgik som følge af vedtagelsen af ændringsforslag fremsat under forhandlingerne:

Side 7, første afsnit

Sidste punktum i dette afsnit udgår:

»Både inden for luft- og søtransport er der imidlertid generelt behov for et sæt af konkurrencebestemmelser«.

Resultatet af afstemningen

60 stemte for, 6 stemte imod, 15 undlod at stemme.

Side 7, andet afsnit

Sidste punktum i dette afsnit udgår:

»Den forventer derfor, at en forordning om konkurrencebestemmelsernes anvendelse på international søtransport vil skabe større retssikkerhed og mere konkurrence end afgørelser om isolerede overtrædelser af konkurrencereglerne i EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, og artikel 86, f.eks. m.h.t. forskelsbehandling fra skibsfartskonferencernes side«.

Resultatet af afstemningen

52 stemte for, 6 stemte imod, 13 undlod at stemme.

Side 8

Første, fjerde og sidste led udgår helt:

- international Air Transport Association's (IATA) prispolitik omgås hyppigt;
- flyselskaberne falder som oftest ind under artikel 90, stk. 1 (offentlige virksomheder eller virksomheder, der har særlige eller eksklusive rettigheder); Kommissionen udelukker ikke, at der med hjemmel i artikel 90, stk. 3, vil kunne rejses sag mod medlemsstaterne for overtrædelse af konkurrencereglerne i artikel 90, stk. 1, samt artikel 85 og 86;
- mens der på de interkontinentale flyruter hersker en delvis ødelæggende priskonkurrence, forekommer priserne i rutetrafikken i Europa ikke sjældent at være for høje, hvilket f.eks. har medført klager fra Den europæiske Forbrugerorganisation BEUC«.

Resultatet af afstemningen

41 stemte for, 12 stemte imod, 20 undlod at stemme.

Udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2511/69 om særlige foranstaltninger til forbedring af produktion og afsætning af citrusfrugter produceret i Fællesskabet«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 276 af 28. oktober 1981, side 6.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 26. oktober 1981, i medfør af artikel 43 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,

under henvisning til anmodning af 26. oktober 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Udvalgets udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2511/69 om særlige foranstaltninger til forbedring af produktion og afsætning af citrusfrugter produceret i Fællesskabet,

under henvisning til beslutning truffet af dets præsidium den 27. oktober 1981 om at pålægge landbrugsafdelingen at udarbejde udtalelse og beretning om forslaget,

under henvisning til sine tidligere udtalelser herom og især udtalelsen om »Landbrugsmæssige aspekter ved Spaniens medlemsskab af EF«,

under henvisning til udtalelse vedtaget af landbrugsafdelingen på mødet den 7. januar 1982,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, Paggi, og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 25. februar 1982 –

med 81 stemmer for, mens 2 undlod at stemme,

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. Udvalget skal indledningsvis gøre opmærksom på, at det foreliggende forordningsforslag indgår som et led i de mere omfattende bestræbelser for at forbedre de gældende EF-ordninger inden Fællesskabets udvidelse. Udvalget har ved flere lejligheder udtalt sig om dette spørgsmål og henviser specielt til sin udtalelse om de »Landbrugsmæssige aspekter ved Spaniens medlemskab af EF«, som blev vedtaget den 23. september 1981⁽¹⁾. Med henblik på denne udvidelse understreger Udvalget endvidere behovet for en forbedring af sektorens ordning baseret på principperne om rimelighed og lighed, som anerkendes af Kommissionen i dennes betragtninger i forbindelse med »mandatet af 30. maj«.

2. Udvalget noterer sig således de utilstrækkelige resultater, der hidtil er opnået med forordning (EØF) nr. 2511/69 af 9. december 1969, hvori der fastsættes en række særlige foranstaltninger med det formål at forbedre produktionen og afsætningen af citrusfrugter produceret i Fællesskabet. Når kun mindre end 1/5 af de planlagte arealer (42 000 ha) er blevet omstillet, så skyldes dette, hvad også Kommissionen erkender, at de bevilgede tilskud ikke har været et tilstrækkeligt incitament, og at antallet af støttemodtagere har været begrænset. Dette er grunden til, at citrusproducenternes problemer praktisk taget er uløste, og EF må derfor være langt mere opmærksom på disse, nu hvor EF står foran optagelsen af nye citrusfrugtproducerende lande.

3. Udvalget godkender begrundelserne for fremsættelsen af de nye forslag og har indgående drøftet overensstemmelsen mellem de opstillede målsætninger og de foranstaltninger, der agtes iværksat med henblik på deres gennemførelse.

4. For så vidt angår anvendelsesområdet, artikel 1, stk. 1., godkender Udvalget Kommissionens forslag om at lade citroner optage blandt de produkter, der kan omfattes af omstillingstilskud, specielt fordi produktionen af denne citrusfrugt for længst burde have været omfattet af omstrukturierungsforanstaltninger.

5. Med hensyn til den geografiske begrænsning af interventionsområdet, artikel 1, stk. 3, giver de oplysninger, der er indeholdt i forordningsforslaget, et holdbart grundlag for at fastlægge, hvilke medlemsstater, der skal omfattes af tilskud, og de bør derfor betragtes som et hensigtsmæssigt supplement til den gældende ordning. Da der i øvrigt er tale om medlemsstater, og ikke EF-regioner, gør Udvalget opmærksom på, at man i stedet for at omtale Corsica (artikel 1, stk. 3, andet afsnit) bør referere til Frankrig.

6. Endvidere må alle foranstaltninger, der kan gøre det lettere at opnå tilskud og bringe forskelsbehandlingen af producenterne, artikel 1, stk. 5, til ophør, anses for forbedringer i forhold til den tidligere ordning. Til gengæld bør nogle af de restriktioner, som det nye forslag medfører for enkeltproducenter, måske nok fjernes for at give det størst mulige antal personer adgang til omstillingsprogrammet.

7. Det nye tilskudsbeløb, artikel 1, stk. 5, forekommer at være tilstrækkeligt stort til at overvinde de hindringer, som har umuliggjort gennemførelsen af de i sin tid planlagte omstillinger. Man bør endvidere ikke glemme de tidsfrister, der er nødvendige for gennemførelsen af de pågældende foranstaltninger. Hvis der igen kommer til at gå lang tid, og hvis de justeringer, der foreslås fra 1984, ikke gennemføres, er der fare for, også på grund af den høje inflation i de medlemslande, som foranstaltningerne vedrører, at tilskuddene igen meget snart vil ophøre med at være et tilstrækkeligt incitament.

8. Udvalget tvivler på værdien af totalt at opgive »gennemtrængningspræmien«, artikel 1, stk. 8, 1. og 2. afsnit, og specielt sætter det spørgsmålstegn ved forskelsbehandlingen af på den ene side appelsiner og mandariner og på den anden citroner og clementiner. Udvalget håber under alle omstændigheder, at der, inden tilskudsordningen endeligt opgives, bliver gennemført en ny undersøgelse af den globale situation i citrusfrugtsektoren på basis af de resultater, der er opnået med omstillingsforanstaltningerne.

9. Udvalget anmoder Kommissionen om med regelmæssige mellemrum at gøre status over de opnåede resultater og anbefaler endvidere en nøje undersøgelse af hele referenceprisordningen, hvis manglende justering i produktionsåret 1975/76 medførte indførelsen af de ovennævnte kompensationsordninger.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

⁽¹⁾ EFT nr. C 310 af 30. 11. 1981, s. 36.

Udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 337/79 om den fælles markedsordning for vin«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 277 af 29. oktober 1981, side 5.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 27. oktober 1981, i medfør af artikel 43 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,

under henvisning til anmodning af 27. oktober 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 337/79 om den fælles markedsordning for vin«,

under henvisning til beslutning truffet af dets præsidium den 27. oktober 1981 om at pålægge landbrugsafdelingen at udarbejde udtalelse og beretning om forslaget,

under henvisning til sit tidligere arbejde med dette spørgsmål,

under henvisning til udtalelse vedtaget af landbrugsafdelingen på mødet den 4. og 5. februar 1982, mødet den 5. februar,

under henvisning til beretning aflagt af ordføreren, Paggi og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 25. februar –

med 81 stemmer mod 9, mens 16 undlod at stemme

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

GENERELLE BEMÆRKNINGER

1. Udvalget skal indledningsvis henlede opmærksomheden på sin tidligere udtalelse om »De landbrugsmæssige aspekter ved Spaniens medlemskab af EF«, som blev vedtaget den 23. september 1981, og hvori der peges på de foranstaltninger, der må anses for nødvendige for at opnå en stabil balance inden for det udvidede EFs vinsektor ⁽¹⁾.

2. Set på baggrund heraf stiller Udvalget sig positivt over for de bestræbelser, der kommer til udtryk i Kommissionens forslag om at ændre forordning EØF nr. 337/79. Det er imidlertid ikke sikker på, at disse nye foranstaltninger – som for tredje gang i løbet af ti år vil medføre afgørende ændringer af de specifikke bestemmelser – vil kunne sikre EFs vinproducenter samme indkomstniveau som de øvrige produktionssektorer. Årsagen er bl.a., at de nugældende vinbestemmelser ikke sikrer producenterne en bestemt interventionspris, ligesom man ikke må være blind for, at vindyrkningen har afgørende betydning for beskæftigelsen, ikke mindst i bjergegne og ugunstigt stillede områder i EF.

3. Udvalget gør endvidere opmærksom på, at Kommissionens nyeste forslag endnu en gang er rettet mod udbuddet og fastlægger nogle mål, som vil tilintetgøre produktet. Det ser derfor ikke ud til, at man virkelig har undersøgt de forskellige muligheder for yderligere at fremme efterspørgslen og generelt øge afsætningen, således som Fællesskabet har gjort for en række andre landbrugsprodukters vedkommende.

4. Udvalget henviser i denne forbindelse til den holdning, som det tidligere har givet udtryk for m.h.t. beskattningen i vinsektoren, og det henstiller endnu en gang, at Fællesskabet »så hurtigt som muligt får tilendebragt skatte- og afgiftsharmoniseringen, først og fremmest mellem de forskellige former for drikkevarer i den enkelte medlemsstat og dernæst medlemsstaterne imellem« ⁽¹⁾. Den unormalt høje beskatning i visse medlemsstater er uafviseligt en hindring for et normalt vinforbrug, og der bør derfor foretages en harmonisering henimod et lavere beskatningsniveau. Det må dog ikke føre til, at der indføres en særlig vinafgift i de medlemslande, hvor der ikke i forvejen findes en sådan.

5. Der bør endvidere lægges større vægt på eksportpolitikken, både gennem hyppigere anvendelse af eksport-

⁽¹⁾ EFT nr. C 310 af 30. 11. 1981, s. 36.

restitutioner og gennem tilskyndelse til indgåelse af langsigtede handelsaftaler om leverancer til tredjelande.

6. Udvalget må fastholde, at forslagene om ændring af markedsordningen for vin bør indeholde muligheder for at samle alle EFs delmarkeder til et samlet marked, som bliver omfattet af så sammenhængende regler som muligt, der både kan opfylde forbrugernes ønsker, for så vidt angår priser og den generelle højnelse af kvaliteten, og producenterne ønsker med hensyn til indkomstniveau.

7. Udvalget gør endvidere opmærksom på, at det gentagne gange har slået til lyd for en så gennemført og præcis etikettering som muligt af de vine, der markedsføres til forbrug, og det skal endnu en gang opfordre Kommissionen til så snart som muligt at udarbejde egnede forslag herom.

8. På baggrund af det ovenanførte fremsætter Udvalget nedenfor følgende bemærkninger til Kommissionens forskellige forslag, og det vil navnlig tage stilling til, om de valgte instrumenter er afpasset de problemer, som skal løses.

Ordninger for tilplantning

9. Udvalget fastslår, at den påtænkte begrænsning af vinarealerne i de regioner, der er uegnede til vinfremstilling, gennem forbud mod genplantning i kunstvandede zoner er i overensstemmelse med Vinhandlingsprogrammet 1979-1985. Udvalget mener dog, at denne begrænsning kun bør gælde zone 3.

10. Udvalget mener således, at der forinden må foretages en bedre definition på de arealer, der er klassificeret i kategori 2 og 3, under hensyntagen til jordernes egnethed til vinfremstilling og andre mulige dyrkningsalternativer. Det er navnlig nødvendigt at få fastlagt en præcis definition på »områder med kunstig vanding« (artikel 30, stk. 2a), således at man undgår fortolkningsproblemer, når genbeplantningsforbudet iværksættes.

Forhøjelse af alkoholindholdet

11. Udvalget noterer sig, at Kommissionen ikke agter at fremsætte forslag om tilladelse til forhøjelse af alkoholindholdet ved tilsætning af saccharose i vandopløsning i de få regioner, hvor dette endnu er tilladt, udover den fastsatte dato den 15. marts 1984.

12. Udvalget finder det endvidere på sin plads, at Kommissionen gør opmærksom på den forskelsbehandling, der rammer vindyrkerne i Fællesskabets sydlige del,

da disse udelukkende er henvist til at benytte de dyrere vinstokprodukter (koncentreret most og rektificeret koncentreret most).

13. Kommissionens forslag om at skabe balance i de udgifter, der er forbundet med de to former for alkoholtilsætning, på grundlag af en saccharoseafgift, må forkastes, da det ikke svarer til den løsning, som Det økonomiske og sociale Udvalg tidligere har peget på og hvorefter anvendelsen af drueprodukter - dvs. primært druemost - gradvis bør afløse den traditionelle chaptalisering (med roesukker) i de områder, hvor sukkertilsetning endnu er tilladt ⁽¹⁾.

14. Udvalget finder det mere formålstjenligt at opretholde støtten til koncentreret most, da denne bidrager til at begrænse de producerede mængder og dermed skaber bedre balance på markedet.

Destillationsforanstaltninger

15. Udvalget ser med tilfredshed på forslaget om en obligatorisk destillation baseret på kvalitetskriterier for vine fremstillet af druer, som normalt anvendes til andre formål end produktion af bordvin (Charentes, vine fremstillet af spisedruer og rosindruer). På denne måde vil en række specielle vinprodukter blive holdt borte fra markedet, som dermed sikres en bedre ligevægt.

16. Udvalget konstaterer, at Kommissionen blandt de to mulige løsninger, nemlig enten at gøre forebyggende destillation obligatorisk eller at gøre denne fremgangsmåde mere tillokkende for producenterne, foretrækker den første.

17. Set ud fra forbrugernes interesser bør en forebyggende obligatorisk destillation imidlertid baseres på kvalitative kriterier og derfor i hovedsagen omfatte vine, der må forbedres og på anden måde behandles for at kunne afsættes.

18. Da Kommissionen imidlertid selv erkender (Jf. »Retningslinjer for det europæiske landbrug«), at EFs vinproducenter allerede i meget høj grad er blevet gjort medansvarlige (plantningsstop, pligtige vinydelser, kvalitetsbegrundet obligatorisk destillation og begrænset »udnyttelsesgaranti«), mener Udvalget, at man måske bør tage den gældende destillationspris op til revision for ikke at ramme vinproducenterne indkomster for voldsomt.

19. Endelig understreger Udvalget, at disse destillationsforanstaltninger er en kompliceret interventionsmekanisme, som for at kunne fungere effektivt må

⁽¹⁾ EFT nr. C 310 af 30. 11. 1981, s. 36.

iværksættes inden for et snævert tidsinterval (hvilket i praksis ikke altid er muligt), og som kræver et uforholdsmæssigt omfattende administrativt arbejde, når de individuelle satser skal fastlægges, og den hermed forbundne kontrol skal udføres.

Forøgelse af alkoholindholdet

20. Den generelle forøgelse af alkoholindholdet med 0,5° for samtlige vindyrkningsområder anses af Kommissionen for at være et skridt fremad henimod en kvalitetsforbedring og en mængdemæssig produktionsbegrænsning.

21. Udvalget kan ikke acceptere et sådant forslag. Dels er det af den opfattelse, at det faktiske alkoholindhold ikke er den eneste kvalitetsfaktor, og dels mener det, at der forinden der træffes nogen som helst beslutning, bør iværksættes en teknisk undersøgelse for hver enkelt vinzone. Endelig bør også spørgsmålet vedrørende sukkertilsætning først være løst.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Skærpelse af kontrollen

22. Udvalget understreger, at forudsætningen for, at foranstaltningerne med henblik på en stramning af markedsordningen inden for bordvinssektoren skal kunne lykkes, i høj grad beror på gennemførelsen af en strengere kontrol.

23. Udvalget opfordrer derfor Kommissionen til straks at fremlægge det bebudede forslag om oprettelse eller udvidelse af et organ til varetagelse af kontrollen med alle forhold vedrørende produktion og fremstilling af vin i medlemsstaterne.

Supplerende foranstaltninger

24. Som følge af Grækenlands optagelse i EF og med henblik på Spaniens og Portugals medlemskab finder Udvalget, at det fremover vil være absolut nødvendigt, at datoen for afsætningsårets begyndelse, der nu er den 16. december, rykkes frem. Det anmoder derfor Kommissionen om at træffe de nødvendige foranstaltninger med hensyn hertil.

BILAG

til Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse

FORKASTEDE ÆNDRINGSFORSLAG

Følgende ændringsforslag, som var indgivet i overensstemmelse med forretningsordenen, blev forkastet under debatten:

Pkt. 4

Sidste punktum erstattes med følgende:

»I de lande, hvor man ikke har en vinafgift, bør harmoniseringen ske på dette grundlag«.

Begrundelse

Tydeliggørelse af teksten.

Resultatet af afstemningen

17 stemte for, 64 stemte imod, 15 undlod at stemme.

Pkt. 16 og 17

I slutningen af pkt. 16 tilføjes følgende:

»De erfaringer, man har med forvaltningen af vinmarkedet, viser klart, at indførelsen af obligatoriske foranstaltninger med lave priser, som forringer producenterne indtjening, ikke har givet tilfredsstillende resultater.

Man kunne imidlertid gå med til en forebyggende destillation ved produktionsårets begyndelse, såfremt der er tale om en frivillig destillation, og såfremt prisen er tilstrækkeligt tillokkende.«

I 2. linje slettes ordet »obligatorisk«. Resten uændret.

Begrundelse

Kommissionen foreslår, at man løser produktionsomstillingen og de som følge heraf tilbagevendende vinoverskud i EF ved en supplerende obligatorisk destillation, for hvilken der betales en pris svarende til 50 % af produktets værdi. Dette vil ikke blot medføre helt uacceptable fordrejninger, men må samtidig anses for vanskeligt gennemførligt.

Man bør i virkeligheden fastlægge og kontrollere de kvoter, der skal tildeles de enkelte producenter, da de administrative mekanismer fungerer helt utilfredsstillende.

Det ville være langt mere fordelagtigt at foretage en forebyggende sanering af vinmarkedet ved at gennemføre den destillation, der er fastsat i artikel 15, i begyndelsen af produktionsåret, så snart at det af EF-budgettet fremgår, at der forekommer konjunkturbetingede overskud.

Resultatet af afstemningen

17 stemte for, 55 stemte imod, 21 undlod at stemme.

Udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1035/72 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager for så vidt angår producentorganisationer«

»forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1035/72 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 281 af 4. november 1981, side 3 – 5.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 28. oktober 1981, i medfør af artikel 43 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,

under henvisning til anmodning af 28. oktober 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Udvalgets udtalelse om »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1035/72 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager for så vidt angår producentorganisationer« og »forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1035/72 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager«,

under henvisning til beslutning truffet af dets præsidium den 27. oktober 1981, om at pålægge landbrugsafdelingen at udarbejde udtalelse og beretning om forslaget,

under henvisning til sit tidligere arbejde med dette spørgsmål,

under henvisning til udtalelse vedtaget af landbrugsafdelingen på mødet den 4. og 5. februar 1982, mødet den 4. februar,

under henvisning til beretning aflagt af ordføreren Paggi, og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar, mødet den 25. februar –

med 70 stemmer mod 27, mens 10 undlod at stemme,

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. Generelle bemærkninger

1.1. Udvalget skal indledningsvis gøre opmærksom på, at det foreliggende forordningsforslag indgår som et led i de mere omfattende bestræbelser for at forbedre de gældende EF-ordninger inden Fællesskabets udvidelse.

Udvalget har ved flere lejligheder udtalt sig om dette spørgsmål og henviser specielt til sin udtalelse om de »Landbrugsmæssige aspekter ved Spaniens medlemskab af EF«, som blev vedtaget 23. september 1981 ⁽¹⁾. Med henblik på denne udvidelse understreger Udvalget endvidere behovet for en forbedring af sektorens ordning baseret på principperne om rimelighed og lighed, som anerkendes af Kommissionen i dennes betragtninger i forbindelse med »Mandatet af 30. maj«.

1.2. De forslag, som nu er fremsat for landbrugspolitikken i middelhavsområderne, og som forslagene om frugt og grønsager indgår i, kan Udvalget kun opfatte som en begrænset del af de programmer, der bebudes i »mandatet«.

1.3. Udvalget opfordrer Kommissionen til snarest at supplere de allerede fremsatte forslag med sådanne forslag om middelhavslandbrug, som kan medvirke effektivt til at forbedre levestandarden i de pågældende områder.

1.4. For at lette forståelsen af Kommissionens forslag og denne udtalelse skal Udvalget gøre opmærksom på, at der ved producentorganisationer skal forstås sammenslutninger af producenter samt foreninger af sådanne, jf. grundforordning (EØF) nr. 1035/72. Udvalget henstiller, at man på de forskellige sprog søger at harmonisere betegnelserne på de organer, der berøres af foanstaltningerne.

2. »Forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1035/72 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager for så vidt angår producentorganisationer«

2.1. Udvalget er enig med Kommissionen i, at erhvervsstrukturen i landbruget inden den nye udvidelse af EF bør styrkes gennem en udvikling af producentorganisationerne. Dette er i øvrigt helt på linje med den konkrete opfordring, som Udvalget fremsatte i sin nævnte udtalelse om »Landbrugsmæssige aspekter ved Spaniens medlemskab af EF«.

2.2. De krav (artikel 1), som producentorganisationerne skal opfylde for at opnå anerkendelse i deres respektive medlemslande, må betragtes som en garanti for, at anerkendelsen kun vil blive givet til organisationer, som rent faktisk kan udføre de opgaver, som er fastsat i EF-lovgivningen.

2.3. Udvalget peger endvidere på de problemer, som producentorganisationerne vil komme ud for, hvis de skal

have opnået medlemsstatens anerkendelse, inden de kan nyde godt af igangsætningsstøtten. Anerkendelsen bør derfor meddeles, når en producentorganisations love eller vedtægter helt klart fastlægger medlemmernes rettigheder og pligter i overensstemmelse med forskrifterne i forordning (EØF) nr. 1035/72.

2.4. Udvalget henstiller, at den beretning (artikel 1, stk. 2, sidste led), som medlemsstaterne hvert år skal udarbejde om anvendelsen af disse regler, også kommer til at indeholde en vurdering af reglernes indvirkning på forsyningen af forbrugerne, produkternes kvalitet og forbrugerpriserne.

2.5. Udvalget noterer sig den nye støtteordning for producentorganisationer (artikel 2, stk. 1, 1. og 2. led) og bemærker, at det må sikres, at medlemsstaterne skal yde denne støtte til producenter, som indtræder i anerkendte producentorganisationer.

2.6. I øvrigt er Udvalget tilfreds med medlemsstaternes pligt til at udbetale støtten i årlige rater i tidsrum af højst (syv på hinanden følgende år efter datoen for anerkendelsen (artikel 2, stk. 1, 3. led). Dette vil stort set gøre det muligt at undgå, at en langsom udbetaling af støtten kan skade producenternes organisatoriske bestræbelser netop i den vanskeligste fase af organisationens eksistens, nemlig igangsættelsesfasen.

2.7. Udvalget mener, at det ville være hensigtsmæssigt at beskæftige sig med sådanne tilfælde, hvor organisationer, hvis virksomhed er blevet for omfattende, nødsages til at lade sig opsplitte i flere sammenslutninger; kriterierne for en sådan opsplitning måtte om fornødent fastlægges, og der måtte findes frem til mekanismer, på grundlag af hvilke man kunne fordele den allerede tildelte støtte.

3. »Forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1035/72 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager«

3.1. Udvalget er klar over, at det inden den forestående nye udvidelse af EF er nødvendigt med en væsentlig styrkelse af den fælles ordning af markederne inden for frugt- og grønsakssektoren. Dette fremgår i øvrigt også klart af Det økonomiske og sociale Udvalgs tidligere arbejder og navnlig af den nylige udtalelse om »Landbrugsmæssige aspekter ved Spaniens medlemskab af EF«.

3.2. Udvalget godkender derfor også Kommissionens politik i retning af at sikre en bedre ligevægt på markedet for frugt og grønsager på grundlag af en række foranstaltninger til forbedring af produktions- og afsætnings-

⁽¹⁾ EFT nr. C 310 af 30. 11. 1981, s. 36.

strukturene og af mekanismerne for intervention og samhandel. Endvidere er den praktiske gennemførelse af og kontrollen med overholdelsen af de fælles kvalitetsnormer for frugt og grønsager helt ud i forbrugerledet i samtlige medlemsstater en afgørende forudsætning for, at den fælles markedsordning kan fungere bedre.

3.3. *Udvidelse af reglerne (ny artikel 15b)*

3.3.1. Udvalget understreger betydningen af en styrkelse af erhvervsstrukturen i landbrugssektoren og støtter derfor beslutningen om at forbedre producentorganisationernes effektivitet. Det er ligeledes klart, at disse organisationer ikke i fuldt omfang kan varetage deres rolle, hvis man ikke får løst problemet med producenter, som ikke tilhører sammenslutninger og derfor opererer fuldkomment autonomt på markedet.

3.3.2. Den vej, Kommissionen har valgt, indebærer forskellige vanskeligheder, som man må være sig bevidst, ikke blot hvis man vil sikre sig, at landbrugerne frit kan træffe deres egne beslutninger, men specielt hvis man vil sikre, at fællesskabspræferencen respekteres fuldt ud, og at der er fri varebevægelighed mellem de regioner, hvor der er sket en meget kategorisk udvidelse af reglerne, og de regioner, hvor dette ikke har været tilfældet.

3.3.3. Kommissionens forslag (artikel 15b), stk. 8) giver ej heller løsningen på et meget centralt problem, nemlig hvilke kriterier der skal anvendes ved fastlæggelsen af en sammenslutnings repræsentativitet i et økonomisk område, dvs. i en region bestående af områder med tilgrænsende eller beslægtet produktion, hvor produktions- og afsætningsbetingelserne er de samme.

3.3.4. Der gives i øvrigt de samme medlemsstater en bred margin med hensyn til vedtagelsen af nationale foranstaltninger, der kan sikre en udvidelse af reglerne (artikel 1, stk. 5), hvilket kan indebære fare for, at den minimale fællesnævner i EF, som sikrer overholdelse af konkurrencereglerne, forsvinder.

3.3.5. Endelig understreger Udvalget, at forbehold af forfatningsmæssig karakter for nogle medlemsstaters vedkommende kan udgøre en hindring for gennemførelsen af denne lovgivning.

3.4. *Styrkelse af interventionssystemet (ny artikel 17a))*

3.4.1. I et forsøg på at skabe større ligevægt på de berørte markeder foreslår Kommissionen, at man, for at tage en »alvorlig krise« i opløbet, ligeledes registrerer priserne på markedsføringsstadiet, hvilket skulle gøre det muligt at diagnosticere krisen. Dette forslag kan accepteres, for så vidt som det herved bliver muligt at sætte ind

mod krisen noget hurtigere. Kommissionen bør imidlertid, når den tager stilling til, om en sådan krise er indtruffet, kun tage i betragtning, hvad der sker på de større nationale engrosmarkeder.

3.4.2. Det interventionssystem, der skal anvendes i tilfælde af en »alvorlig krisesituation«, bør imidlertid ledsages af en forbedring af den mekanisme, som skal beskytte mod import fra tredjelande, og som skal være i kraft, så længe krisen varer ved.

3.5. *Indgangspris (ny artikel 24), stk. 4)*

3.5.1. Udvalget godkender forslagene om en ændring af metoden til beregning af indgangsprisen, når det drejer sig om tomater, ferskner og spisedruer, dvs. produkter, for hvilke tolden ikke er konsolideret inden for rammerne af GATT; denne ændring foretages på grundlag af bestemmelser, der gør det muligt automatisk at tage hensyn til priserne på EFs produkter ved beregning af indgangsprisen for importerede produkter. Dette system burde udvides til at omfatte samtlige produkter, som er omfattet af referencepriser.

3.6. *Anvendelsesområde (artikel 1, stk. 8)*

3.6.1. Udvalget stiller sig positivt overfor forslaget om, at markedsordningen udvides til at omfatte aubergine- og abrikosproducenter. Hidtil har listen kun omfattet ni produkter. Udvalget mener således, at dette er første skridt i retning af at forbedre balancen inden for hele frugt- og grønsagssektoren, og det mener i denne forbindelse, at også kirsebær bør opføres blandt produkterne i bilag 2, som er omfattet af en garanti. Der skal her henvises til Udvalgets tidligere behandling af landbruget i de franske oversøiske departementer.

3.7. *Nye forslag (indledningen, pkt. 5)*

3.7.1. Udvalget agter meget indgående at undersøge Kommissionens påtænkte bestemmelser med hensyn til standardisering, men det er tillige overbevist om, at disse forbedringer bør gøre det muligt at markedsføre produkter og sorter, som i højere grad imødekommer forbrugernes ønsker. Udover smagen skal der imidlertid også lægges stor vægt på produkternes næringsværdi og indholdet af skadelige stoffer.

3.7.2. Udvalget afventer ligeledes Kommissionens forslag om anvendelse af referencepriser for endnu en række produkter (abrikoser, artiskokker, meloner, grønne bønner og salathoveder) samt en udvidelse af gyldighedsperioden for de eksisterende referenceprisordninger (for tomater og spisedruer).

3.7.3. Udvalget mærker sig endelig, at Kommissionen agter at udvide anvendelsen af referenceprisordningen.

Det mener, at der kan rettes en række indvendinger mod den eksisterende referenceprisordning. Det har derfor den opfattelse, at eventuelle forslag desangående bør afføde en grundlæggende drøftelse af referenceprisordningen for

frugt og grønsager. I den forbindelse skal det undersøges, hvorledes referenceprisordningen bedre kan indgå i de nye retningslinjer for landbrugspolitikken, som er nedfældet i »mandatet af 30. maj 1980«.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

BILAG

til Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse

FORKASTEDE ÆNDRINGSFORSLAG

Følgende ændringsforslag, som var indgivet i overensstemmelse med forretningsordenen, blev forkastet under debatten:

Side 2, pkt. 2.1.

Ændres til følgende:

»Udvalget er enig med Kommissionen i, at det nu, hvor Spanien og Portugal indtræder i EF, må undersøges, hvorledes de eksisterende markedsordninger for frugt og grønsager skal tilpasses.

Hertil hører blandet andet ønsket om at få producentorganisationerne til at fungere bedre. Udvalget er enig i dette ønske fra Kommissionens side og har heller ingen indvendinger mod at afsætte yderligere penge til formålet.«

Begrundelse

Af hensyn til udviklingen af landbruget i Middelhavsområdet er det nødvendigt at foretage ændringer i den nuværende politik. Efter min opfattelse er det i den sammenhæng ikke tilstrækkeligt at styrke markedsordningerne eller reglerne vedrørende producentorganisationer. Ændringsforslaget har til formål at gribe bredere fat omkring hele denne problemstilling.

Resultatet af afstemningen

18 stemte for, 58 stemte imod, 20 undlod at stemme.

Side 4 – pkt. 3.1. og 3.2.

Ændres til følgende:

»Udvalget principgodkender Kommissionens ønske om gennem en tilpasning af markedsordningen for frugt og grønsager at bedre fremtidsudsigterne for EFs middelhavslandbrugsområder.

Det rejser imidlertid det spørgsmål, om de forslag, der er lagt frem, nu også kan medvirke dertil på mellemlang sigt«.

Begrundelse

En tilpasning af markedsordningen for frugt og grønsager kan bestemt medvirke til at forbedre landbrugets forhold, ikke mindst i middelhavsområderne.

Det er imidlertid illusorisk at tro, at man ad denne vej, og navnlig på den måde Kommissionen går frem, på længere sigt kan finde en løsning på spørgsmålet omkring landbruget i middelhavsområdet.

En strengere ordning på det interne marked og en udvidelse af interventionen vil presse prisniveauet i vejret og på noget længere sigt resultere i en betragtelig stigning i middelhavslandbrugets finansieringsomkostninger.

Man bør allerede nu drøfte, hvilke konsekvenser en sådan politik vil få, når udbuddet af disse varer, mangedobles efter Spaniens og Portugals tiltrædelse. Heller ikke øget beskyttelse, således som der fremsættes forslag om, svarer på nogen måde til de retningslinjer, som opstilles i dokumentet om mandatet af 30. maj.

Resultatet af afstemningen

29 stemte for, 61 stemte imod, 12 undlod at stemme.

Der indføjes et nyt pkt. 3.3.6.

»For at sikre lige konkurrencevilkår må man holde fast ved princippet om lige behandling af samtlige producenter i alle medlemsstater på grundlag af den EF-lovgivning, som Rådet vedtager på forslag af Kommissionen.«

Begrundelse

Forfatningsretlige eller strukturpolitiske overvejelser i bestemte medlemsstater m.h.t. Kommissionens forslag bør ikke få til resultat, at det står medlemsstaterne frit for at anvende forordningen. Den EF-lovgivning, som Rådet fastlægger, skal sikre, at producenterne i samtlige medlemsstater stort set får samme rettigheder, pligter og muligheder, således at konkurrencevilkårene bliver de samme.

Resultatet af afstemningen

29 stemte for, 40 stemte imod, 25 undlod at stemme.

Pkt. 3.5.1.

Ændres til følgende:

»Udvalget kan ikke gå med til Kommissionens forslag om at ændre metoden til beregning af indgangsprisen for tomater, ferskner og spisedruer på en sådan måde, at prisen på EFs produkter automatisk lægges til grund ved beregning af indgangsprisen for importerede produkter. En sådan øget beskyttelse ved EFs ydre grænser er uforenelig med målet om rimelige forbrugerpriser.«

Begrundelse

Bygger man en automatik ind i referenceprissystemet, bliver resultatet en absolut protektionisme for de pågældende produkter inden for frugt- og grønsagssektoren.

Referenceprissystemet er allerede blevet styrket væsentligt i de forløbne år, derved at omkostningsniveauet inden for EF anvendes som målestok for referenceprisniveauet.

En sådan politik er i modstrid med det princip, der kommer til udtryk i dokumentet om »mandatet af 30. maj«, og hvorefter prispolitikens grundlag skal være en tilpasning af EFs priser i retning af de priser, som er gældende i de vigtigste konkurrerende lande.

Resultatet af afstemningen

48 stemte for, 52 stemte imod, 6 undlod at stemme.

Pkt. 3.5.1.

Teksten erstattes med følgende:

»Udvalget kan ikke godkende forslagene om en ændring . . . produkter for hvilke tolden ikke er konsolideret inden for rammerne af GATT«;

Begrundelse

Hvis importørerne i EF og eksportørerne i tredjelande skal have mulighed for at vide, hvilken told de skal betale, må deres priser være beregningsgrundlaget, både når det drejer sig om almindelig told og om afgifter. Når man begynder at operere med EF-priser, bliver hele ordningen uoverskuelig. Det er af samme årsag, at EF har kæmpet så energisk for at få afskaffet de amerikanske salgspriser, og det er ligeledes af samme årsag, at der ikke i GATT's toldværdiregler tages hensyn til salgspriserne på det amerikanske marked ved toldberegningen.

Hvis man mener, at disse produkter på nuværende tidspunkt ikke beskyttes i det fornødne omfang, så er det muligt at øge beskyttelsen på grundlag af en så formal fremgangsmåde som forhøjelse af tolden eller referenceprisen. Beskyttelsen af produkter, der ikke er konsolideret inden for GATT, kan altid øges på sædvanlig vis, i de tilfælde hvor dette findes påkrævet.

Der ville være en dobbelt grund til ikke at være tilfreds, hvis anvendelsen af EF-priser resulterede i en ekstra told på de produkter, der som følge af deres kvalitet i forvejen befinder sig på et højere prisniveau end referenceprisen.

Resultatet af afstemningen

42 stemte for, 50 stemte imod, 11 undlod at stemme.

Følgende afsnit i afdelingens udtalelse udgik efter vedtagelsen af et ændringsforslag under forhandlingerne:

Pkt. 2.5.

»Afdelingen noterer sig den nye støtteordning for producentorganisationer (artikel 2, stk. 1, 1. og 2. led) og bemærker, at det er frivilligt og ikke obligatorisk, om medlemsstaterne vil udbetale støtte. Dette vil gøre det muligt kun at anvende foranstaltningen på de nye producenter, som indtræder i organisationen«.

Resultatet af afstemningen

36 stemte for, 34 stemte imod, 25 undlod at stemme.

Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 71/118/EØF om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød for så vidt angår de personer, der er ansvarlige for udøvelsen af sundhedsundersøgelser-, tilsyns- og kontrolvirksomhed«

»forslag til Rådets direktiv om kvalifikationerne hos de personer, der er ansvarlige for udøvelsen af den i direktiv 77/99/EØF om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med kødprodukter inden for Fællesskabet fastsatte sundhedsundersøgelser-, tilsyns- og kontrolvirksomhed«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 262 af 14. oktober 1981, side 3 – 4.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 5. oktober 1981, i medfør af artikel 43 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 43,
under henvisning til anmodning af 5. oktober 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om »forslag til Rådets

direktiv om ændring af direktiv 71/118/EØF om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød for så vidt angår de personer, der er ansvarlige for udøvelsen af sundhedsundersøgelser-, tilsyns- og kontrolvirksomhed« og »forslag til Rådets direktiv om kvalifikationerne hos de personer, der er ansvarlige for udøvelsen af den i direktiv 77/99/EØF om

sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med kødprodukter inden for Fællesskabet fastsatte sundhedsundersøgelser-, tilsyns- og kontrolvirksomhed»,

under henvisning til beslutning truffet af dets præsidium den 27. oktober 1981 om at pålægge landbrugsafdelingen at forberede Udvalgets arbejde med dette spørgsmål,

under henvisning til udtalelse vedtaget af landbrugsafdelingen på mødet den 4. og 5. februar 1982, mødet den 4. februar,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren Wick,

under henvisning til sit tidligere arbejde på området, og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 25. februar –

med 55 stemmer mod 15, mens 4 undlod at stemme,

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

Udvalget noterer sig Kommissionens beretning til Rådet med hensyn til personale, der er ansvarligt for sundhedsundersøgelser-, tilsyns- og kontrolvirksomhed ved virksomheder, der tager sig af kødprodukter, opskåret kød og oplagret kød, og tilslutter sig de ovennævnte direktivforslag, idet det dog samtidig fremsætter følgende bemærkninger:

1. Generelle bemærkninger

1.1. Udvalget påpeger, at det principielt er embedsdyrlægen, som er ansvarlig for udøvelsen af den i direktiv 71/118/EØF og direktiv 77/99/EØF omhandlede sundhedsundersøgelser-, tilsyns- og kontrolvirksomhed i EFs medlemsstater. I henhold til de ovennævnte forslag skal dette princip nu fraviges for en bestemt medlemsstats vedkommende (Det forenede Kongerige).

1.2. Dette forslag om en undtagelsesbestemmelse for en enkelt medlemsstat benytter Udvalget som en anledning til at tilkendegive sin principielle betænkelighed over, at der bestandig indrømmes enkelte medlemsstater særbestemmelser.

1.3. Udvalget bemærker, at det tilsynspersonale, som varetager de nævnte opgaver, har forskellige kvalifikationer, og skal i den forbindelse pege på følgende:

1.3.1. Der er i øjeblikket to kvalifikationsniveauer for det personale, som varetager disse opgaver i EFs medlemsstater, nemlig 1) dyrlæger (embedsdyrlægen) og 2) medhjælpere, jf. artikel 4 i EØF-direktivet om fersk fjerkrækød og artikel 6 i EØF-direktivet om kødprodukter.

1.3.2. Med de ovennævnte direktivforslags ikrafttræden vil der fremover være tre kvalifikationsniveauer for personalet, nemlig 1) dyrlæger (embedsdyrlægen), 2) medhjælpere, jf. artikel 4 i EØF-direktivet om fersk fjerkrækød og artikel 6 i EØF-direktivet om kødprodukter og 3) Environmental Health Officer i Det forenede Kongerige.

1.4. Udvalget kan i fuldt omfang tilslutte sig konklusionerne (kapitel IV) i undersøgelseskomiteens rapport om kvalifikationerne hos personale uden veterinæruddannelse, som fører tilsyn med lokaler til opskæring og opbevaring af fersk fjerkrækød, samt personale i virksomheder, som tilvirker kødprodukter (beretning fra Kommissionen til Rådet).

1.5. Udvalget er også enig med det flertal i undersøgelseskomiteen, som mener, at en veterinæruddannelse er den eneste, som egner sig til den særlige inspektion og godkendelse af produktet i dets egenskab af råvare, kødprodukt eller opskåret fjerkrækød og til overvågning af de almindelige hygiejnekrav.

2. Særlige bemærkninger

2.1. Artikel 1, pkt. 1 i ændringen til direktiv 71/118/EØF

Udvalget noterer sig kommissionsrepræsentantens erklæring om, at den fastsatte ordning allerede bliver anvendt i praksis i samtlige EFs medlemsstater, og at der kun med fastsættelsen af datoen (15. august 1982) bliver indført en definitiv ordning.

2.2. Artikel 1, pkt. 2 i ændringen til direktiv 71/118/EØF og i bilag I til ændringen til direktiv 77/99/EØF

Udvalget udtrykker bekymring over, at den påtænkte dispensationsordning skal gælde for én medlemsstat (Det forenede Kongerige). Den begrunder sine bekymringer med risikoen for, at konkurrencen inden for EF skal blive påvirket i negativ retning; endvidere kan bestræbelserne for at harmonisere de veterinærhygiejniske bestemmelser i EF blive bragt i fare, lige som man må frygte, at tilsynet i EFs medlemsstater vil blive præget af kvalitetsforskelle.

På denne baggrund bør man efter Udvalgets mening undersøge, om den påtænkte dispensationsordning kun bør sættes i kraft som en tidsbegrænset overgangsløsning for Det forenede Kongerige.

2.3. Såfremt Rådet betragter dispensationsordningen for the Environmental Health Officer i Det forenede Kongerige som værende fuldt tilstrækkelig til at sikre såvel forbrugerbeskyttelsen som erhvervslivets interesser, bør man efter Udvalgets opfattelse overveje, om man af

omkostningsbesparende grunde fremover kan undlade at benytte dyrlæger ved sundhedsundersøgelser-, tilsyns- og kontrolvirksomhed i samtlige EF-lande.

Udvalget gør opmærksom på, at en sådan løsning ville være i modstrid med bemærkningerne under pkt. 6 i konklusionerne til undersøgelseskomiteens rapport.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. februar 1982.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

BILAG

til Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse

FORKASTEDE ÆNDRINGSFORSLAG

Følgende ændringsforslag, som var indgivet i overensstemmelse med forretningsordenen, blev forkastet under debatten:

Side 4 – pkt. 2.2.

Dette punkt affattes således:

»Afdelingen finder, at der bør kunne anmodes om undtagelsesordningen, og at den bør kunne finde anvendelse på enhver medlemsstat, som måtte ønske at indføre en ordning som den i Det forenede Kongerige. Afdelingen mener imidlertid, at Kommissionen bør føre kontrol med Environmental Health Officers kvalifikationer. Det er rigtigt, at disse for indeværende er tilstrækkelige i forbindelse med de begrænsede opgaver, der er tale om, men det er vigtigt, at det sikres, at kvalifikationer fortsat er tilstrækkelige, efterhånden som viden på området øges«.

Begrundelse

Environmental Health Officer har kun tilladelse til at udføre helt begrænsede opgaver, som Kommissionen har fundet godtgjort, at han er kvalificeret til at varetage. Tilsyn på slagtestedet og udstedelse af enhver tilladelse til handel mellem EF-landene tilkommer fortsat dyrlægen. Environmental Health Officer skal anvende EF-regler. Der er derfor ikke tale om, at harmoniseringen af de veterinærhygiejniske regler i EF bliver bragt i fare, eller at tilsynet vil blive præget af kvalitetsforskelle.

Skulle undtagelsesordningen have overgangskarakter, ville dette betyde, at Det forenede Kongerige skulle gå igang med en bekostelig og politisk vanskelig ændring af sine kontrolmetoder uden nogen effektivitetsforøgelse til følge, da Kommissionen jo har godkendt, at Environmental Health Officers lever op til kravene i forbindelse med den kontrol, de skal udøve. Der opstår ingen konkurrenceforvridning, eftersom honoraret til en Environmental Health Officer ikke ligger ret meget under en dyrlæges. Omkostningsproblemet er, set fra Det forenede Kongeriges synspunkt, at Environmental Health Officer nu engang er der, og ikke ville forsvinde, hvis der blev benyttet dyrlæger – og ikke at Environmental Health Officers i sig selv er billig arbejdskraft.

Som det imidlertid ofte er tilfældet i Det forenede Kongerige fastlægges kravene til Environmental Health Officerseksamen af det særlige Environmental Health Officers-institut, mens kravene til de veterinæruddannelser, som er alternativet, opstilles særskilt af de enkelte læreanstalter. Derfor er det vigtigt, at der øves EF-kontrol med eksamenskravene.

Resultatet af afstemningen

24 stemte for, 41 stemte imod, 6 undlod at stemme.

Udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om syvende ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater«

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 288 af 10. november 1981, side 7.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 5. november 1981, i medfør af artikel 100 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 195. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles, den 24. og 25. februar 1982, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100,

under henvisning til anmodning af 5. november 1981 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om Udvalgets udtalelse om »forslag til Rådets direktiv om syvende ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater«,

under henvisning til beslutning truffet af Udvalgets formand den 24. november 1981 om at pålægge afdelingen for miljøbeskyttelse, sundhedsvæsen og forbrug at udarbejde udtalelse om spørgsmålet,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, Giancarlo Zoli,

under henvisning til udtalelse vedtaget af afdelingen for miljøbeskyttelse, sundhedsvæsen og forbrug på dens 67. møde den 2. februar 1982, og

under henvisning til forhandlingerne på den 195. plenarforsamling den 24. og 25. februar 1982, mødet den 25. februar –

enstemmigt, idet dog 1 undlod at stemme,

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. Udvalget godkender direktivforslaget og specielt forbudet mod de farlige stoffer, der anvendes i legetøjsartikler og »spøg- og skæmtprodukter«. Da det drejer sig om at beskytte børn mod sundhedsfarer, er en sådan foranstaltning absolut påkrævet og må gennemføres hurtigst muligt, da der ikke er tale om produkter af livsnødvendig karakter.

2. I øvrigt gør Udvalget opmærksom på, at indførelse af et forbud i en medlemsstat (beskyttelsesklause), og i endnu højere grad et kommissionsforslag om indførelse af forbud, undertiden tilskynder fabrikanterne til hurtigt at finde afsætning for deres lagre af produkter indeholdende farlige stoffer i de lande, som endnu ikke har bragt beskyttelsesklausulen i anvendelse. Derfor har den belgiske sundhedsminister set sig nødsaget til at udstede et officielt forbud.

Udvalget finder, at det er farligt at tillade afsætning af lagre af levnedsmidler indeholdende farlige stoffer på markederne i de medlemsstater, der sidst bringer beskyttelsesklausulen i anvendelse.

På den anden side giver artikel 100 ikke i alle tilfælde Kommissionen mulighed for at gribe ind. Det kan kun ske, når det fælles markeds enhed trues, eller hvis en medlemsstats foranstaltninger skader den frie handel.

Efter Kommissionens meddelelse om »Cassis de Dijon«-dommen og dens forslag om gensidig anvendelse af markedsføringstilladelsen for medicinske specialiteter har Udvalget konstateret en tendens til en harmoniseringsform, som gør en enkelt medlemsstats bestemmelser gældende i hele Fællesskabet.

I denne sammenhæng henstiller Udvalget, at Kommissionen tilstræber en styrkelse af Fællesskabets lovgivning gennem hurtig udbredelse af beskyttelsesklauseler til hele Fællesskabet med henblik på at beskytte befolkningen mod sundhedsfarer ved at forhindre virksomhederne i at sælge deres lagre af produkter indeholdende farlige stoffer på andre markeder. Det burde desuden være muligt at henføre lagrene under direktivet om toksiske affaldsstoffer og hurtigt at underrette alle medlemsstaterne om de farer, befolkningen udsættes for.

Udvalget opfordrer Kommissionen til at fremsætte forslag med henblik herpå, så meget mere som det foreslåede

fælles informationssystem gældende for ulykker i forbindelse med produkter ⁽¹⁾ ikke er blevet vedtaget af Rådet.

3. For så vidt angår de stoffer, der anvendes til imprægnering af tekstiler, støtter Udvalget Kommissionen, når den foreslår et forbud mod anvendelsen af Tris (aziridin) phosphinoxid, når tekstilerne er bestemt til at komme i berøring med huden.

Det anbefaler imidlertid Kommissionen at fremme efterforskningen efter erstatningsprodukter, som ikke er toksiske, men som imprægnerer alle tekstilvarer lige så effektivt som dette stof.

Mennesker kommer i mangfoldige situationer i berøring med alle mulige former for tekstiler, hvilket kan indebære en fare for sundheden, også selv om der ikke er tale om en længerevarende berøring, som det er tilfældet med beklædningsgenstande.

For den videnskabelige klarheds skyld mener Udvalget ikke, at man bør anvende forkortelsen TEPA i direktivet, men kun den kemiske betegnelse.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. februar 1982.

4. Udvalget finder det i øvrigt ikke hensigtsmæssigt, at man tillader en omend kun begrænset anvendelse af PBB (polybromeret diphenyl), da disse stoffer ligesom PCB nedbrydes meget langsomt i naturen og derfor medfører økotoksiske problemer.

5. Udvalget er blevet gjort bekendt med, at en række andre farlige stoffer som saponiner (pulver af Kvillajabark og heraf afledte stoffer), pulver af roden fra Helleboris viridis samt pulver indeholdende benzidin, som ikke er medtaget i dette direktivforslag, i nogle medlemslande har været skyld i alvorlige ulykkestilfælde, hvorfor det henstiller til Kommissionen, at den snarest sørger for, at disse stoffer tages op til undersøgelse og bliver medtaget i et nyt forslag.

6. Med hensyn til ammoniumpolysulfid (pkt. 11, artikel 1, i direktivforslaget) foreslår Udvalget, at anvendelsesbetingelserne defineres således:

11. ammoniumpolysulfid: »Er ikke tilladt i legetøj samt spøg- og skæmtgenstande«.

Tomàs ROSEINGRAVE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

⁽¹⁾ EFT nr. C 252 af 24. 10. 1978.

